VIVERE MILITARE EST

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXXI, Nr. 151, martie 1984 | Redaktion: Balduim Helmstr. 16 • D-8080 Fürstenfeldbruck | Einzelpreis 3,— DM

Cu excepția lui Ronald Reagan și a lui François Mitterand, au alergat cu toții la Moscova, care mai de care cărând cu ei mai voluminoase coroane, au alergat să se înghesuiască, cu frunțile plecate, pleoștiți, în jurul sicriului descoperit al lui Juri Andropov, pentru ca apoi, tot atât de smeriți, să solicite să fie primiți în audiență de Constantin Cernienko, cel pe care instanța supremă a comunismului mondial l-a pus să joace rolul de secretar-general. I-au făcut și acestuia temenele!

S'au ploconit înaintea unui meteleu, cum obișnuiesc să spună frații noștri din așa zisa republică autonomă de dincolo de Prut. Basarabenii l-au cunoscut prea bine și i-au simțit cruzimea, când actualul „număr unu" al imperiului roșu, în anii 50, în calitatate de adjunct al răposatului Brejniev, i-a încărcat în vagoane de vite, cu sutele de mii și i-a trimis să desțelenească smârcuite pustiuri asiatice.

Cât privește considerația de care s'au bucurat politicaștrii occidentali din partea autorităților moscovite, ea este adânc grăitoare. Pe ecranul televiziunii sovietice, ei n'au apărut și nici mențiune despre prezența lor nu s'a făcut. Au fost cantitate neglijabilă, pierdută în gloata anonimă scoasă pe străzi și îngrămădită în țarcuri păzite de miliționeri și de soldați purtând petlițele albastre ale trupelor de intervenție din KGB.

Așa le-a fost dat să privească acestor „lideri" ai lumii libere, parada militară. Alături de GULAG-uri și de azilurile psihiatrice, „moscălia" funcționează într'adevăr perfect în Uniunea Sovietică . . .

Bătând cu talpa cizmelor caldarâmul din fața mausoleului lui Lenin și în sunetele marșului cu refrenul „Ce-am luat, nu mai dăm înapoi", au trecut prin fața lor, în impecabilă aliniere și în ținută marțială, câteva mii de ofițeri-elevi ai academiilor și școlilor speciale militare din Moscova, viitoare cadre de comandament pentru cincizeci de divizii, cel puțin . . .

De câte ori au ocazia, Sovieticii țin să demonstreze forța pe care își sprijină politica. Protagoniștii retragerilor, ai abandonului și ai renunțărilor o țin însă morțiș: destindere în sens unic, colaborare reciprocă, pace cu orice preț . . .

S'o țină așa înainte dacă vor, dar să știe că, odată cu Andropov, au dus la groapă propria lor demnitate și prestigiul țărilor pe care ei le reprezentau.

Dela asemenea oameni care urlă-a morțiu și dela asemenea guverne, noi nu mai putem aștepta nimic, dar absolut nimic.

I. V. EMILIAN

Eminescu, făclie a conștiinței naționale românești

de Andrei OZANA

Zămislit sub blânda unduire a dealurilor moldovene, copleșite de povara viilor pârguite, din șipotul izvoarelor ce se asvârle peste stâncile starostite de uriașa umbră a Ceahlăului; din foșnetul codrilor ce-au învățat să lupte la Cosmin; din glia mustindă de sângele răzeșilor lui Ștefan; din senina boltire a cerului de deasupra Putnei; din dangătul clopotelor de la Suceava și șoapta basmelor străbune, sufletul lui Eminescu străjuie veșnicia neamului românesc.

La fiecare început de an, pe pragul celei de-a cincisprezecea zi a lui Ianuarie, gândul ni se îndreaptă, cu legitimă mândrie, către modesta locuință a căminarului din Ipotești unde, la jumătatea veacului trecut, a văzut lumina zilei luceafărul poeziei noastre.

A curs puhoi de cerneală de aproape o sută de ani încoace întru slăvirea geniului său. I s'a analizat și i s'a tradus opera în toate limbile lumii. I-au învățat și-i învață pe de rost versurile mii și mii de copii de pe băncile școlilor. Nenumărați dascăli le cercetează căutîndu-le mereu alte și alte noi ințelesuri, la care poetul — de bunăseamă nici nu se va fi oprit. Cei mai de seamă actori i-au recitat stihurile pe toate scenle țării. S'au umplut grămezi de tomuri cu discursurile — mai mult sau mai puțin ditirambice — ale unor inși pe care, cu zâmbet sceptic, îi va fi privit din înnalturi apostrofîndu-i: „Și când propria ta viață singur n'o știi pe de rost / O să-și bată alții capul s-o pătrunză cum a fost?", „Iar deasupra tuturora va vorbi vrun mititel, / Nu slăvindu-te pe tine . . . lustruindu-se pe el / Sub a numelui tău umbră. Iată tot ce te așteaptă." Minunată clarviziune! Generații după generații au tresărit la glasul Domnului Mircea, înfruntîndu-l pe Sultan: „Eu n'ași dori vreodată să ajungi să ne cunoști / Nici ca Dunărea să'nece spumegînd a tale oști." sau la auzul caldului îndemn: „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie, / Țara mea de glorii, țara mea de dor?" Trecut-a oare vreun român cu gondola pe canalele Cetății Dogilor fără-și aminti cum a cîntat-o Eminescu — pe vremea cînd n-o văzuse încă decât cu ochii minții? „Pe scări de marmură, prin vechi portaluri / Pătrunde luna înălbind pereții / Okeanos se plânge pe canaluri. / El numa'n veci e'n floarea tinereții . . . / Preot rămas din a vechimii zile, / San Marc sinistru miezul nopții bate." Sau cui nu i-a revenit, în șoaptă, rătăcind pe potecile unei păduri, neuitatul refren: „— Ce te legeni, codrule, / Fără ploaie, fără vânt, / Cu crengile la pămînt? / — De ce nu m'aș legăna, / Dacă trece vremea mea!" Oare cine-a izbutit mai bine ca el să'nchege, în câteva rânduri, sfâșietorul dor ce l'am simțit fiecare după ce ne-am pierdut mama: „O, mamă, dulce mamă, din negura de vremi / Pe freamătul de frunze la tine tu mă chemi." De pe buzele cărei îndrăgostite n'a răsunat chemarea: „Lasă-ți lumea ta uitată, / Mi te dă cu totul mie." „O, rămâi, rămâi la mine, / Te iubesc atât de mult! / Ale tale doruri toate / Numai eu știu să le-ascult." Sau care tînăr nu i-a spus iubitei: „O, vino iar în al meu braț / Să te privesc cu mult nesaț /Să razim, dulce, capul meu de sînul tău . . ." Pătruns-a oare cineva mai adânc în miezul durerii unei iubiri neîmpărtășite: „Pe lângă plopii fără soț / Adesea am trecut. / Mă cunoșteau vecinii toți, / Tu nu m'ai cunoscut." sau: „Ce e amorul? E un lung / Prilej pentru durere, / Căci mii de lacrimi nu-i ajung / Și tot mai multe cere." ducând la resemnarea despărțirii: „Să-ți cer un semn, iubito, spre a nu te mai uita? / Te-aș cere doar pe tine, dar nu mai ești a ta". „Deacum nu te-oi mai vedea, / Râmâi, rămâi cu bine! / Mă voi feri în calea mea / De tine. A biciuit nedreptatea socială: „Zdrobiți orânduiala cea crudă și nedreaptă / Ce lumea o împarte în mizeri și bogați!", „Faceți ca'n astă lume să aibă parte dreaptă, / Egală fiecare, și să trăim ca frați!", fiindcă „Ei brațul tău înarmă ca să lovești în tine / Și pe voi contra voastră la luptă ei vă mân." A înfierat literatura sforăitor oportunistă și demagogică a contemporanilor săi, regretând frumusețea „zilelor de aur a scripturilor române": „Voi credeați în scrisul vostru", „Iară noi? . . . Noi, epigonii? . . . „Noi nu credem în nimic" deoarece: „E ușor a scrie versuri / Când nimic nu ai a spune, / Înșirînd cuvinte goale . . ." sau, în altă parte: „D'așa vremi se'nvredniciră cronicarii și rapsozii / Veacul nostru ni-l umplură saltimbancii și irozii!" Și desgustul e atât de mare încât exclamă: „Ah! de câte ori voit-am / Ca să spânzur lira'n cui / Și un capăt poeziei / Și pustiului să pui." Apoi, pornind dela viziuni cosmogonice ca: „La steaua care-a răsărit / E-o cale-atît de lungă / Că mii de ani i-au trebuit / Luminii să ne-ajungă" sau „Părea că printre nouri s'a fost deschis o poartă, / Prin care trece albă regina nopții moartă „urcă vertiginos spre-amețitoarele culmi ale dialogului cu Demiurgul: „Din chaos, Doamne, -am apărut / Și m'aș întoarce'n chaos . . . / Și din repaos m'am născut, / Mi-e sete de repaos." . . . „Nu cere semne și minuni / Care n'au chip și nume." „Din sînul vecinicului ieri / Trăiește azi ce moare, / Un soare de s'ar stinge'n cer / S'aprinde iarăși soare." „Căci toți se nasc spre a muri / Și mor spre a se naște." Concluziile sale filozofice sunt inerente unui discipol al lui Schopenchauer: „Vreme trece, vreme vine, / Toate's vechi și nouă toate; / Ce e rău și ce e bine / Tu te'ntreabă și socoate; / Nu spera și nu ai teamă / Ce e val ca valul trece; / De te'ndeamnă, de te cheamă, / Tu rămâi la toate rece." „Căci vis al morții-eterne e viața

(urmare în pag. 3)

EPILOG ROMÂNESC LA „TEHNICA LOVITURII DE STAT"

de E. LOZOVAN

În numărul 33 b — număr de restriște cu pagini puține, format redus și tiraj limitat — publicam nota de lectură de mai jos. E semnată **N. Chilianu.** Nu e pseudonim — care îmi repugnă, acesta fiind de multe ori masca disimulărilor prime — ci numele de fată al bunicii.

E ciudată senzația de a ne reciti scrisul după 20 de ani. Iar când nu avem de retractat nicio idee, luare de poziție, formulare, relectura se transformă în act. Am avut deci dreptate! În răstimp s'a scris o bibliotecă întreagă despre „23 august". Cârtițele vociferante de acum două decenii sunt astăzi fără dinți. Jubilația ar fi penibilă.

*

Am recitit după zece ani și mai bine clasica lucrare a lui Curzio Malaparte. Intâmplarea a făcut că puțin înainte terminasem lectura cărții lui Arthur Gould Lee, „Coroana împotriva secerii" sau „Povestea Regelui Mihai al României", care poate fi considerată ca relatarea oficială a faptelor de vreme ce este „dedicată, cu permisiune, M. S. Reginei Mame Elena a României, principesă de Grecia și Danemarca". Interferența faptelor s'a produs aproape spontan; reflecțiile de mai la vale sunt rezultatul acestei interferențe. Ele nu pot epuiza problema lui „23 August", care dacă n'ar fi tragică ar putea fi considerată pasionantă, ci o situează pe un teren încă neexplorat — acela al laturei pur „tehnice". Alții vor adăoga poate, la sugestiile mele analize mai pertinente.

In cele ce urmează mă voiu referi la edițiile originale: Malaparte, C., **Tecnica del colpo di stato,** Milano, 1948, Bompiani și Gould Lee, A., **Crown against sickle,** Londra, fără dată, ediția III-a, Hutchinson.

*

Primul corolar: Problema cuceririi și apărării statului modern nu e o problemă politică, ci tehnică. Circumstanțele favorabile unei lovituri de stat nu sunt neapărat de natură politică sau socială și nu depind de situația generală a țării (Malaparte, p. 34). De vreme ce „în principiu" lovitura de stat este perfect posibilă în cazul unui divorț total între autorii acesteia și realitatea națională, „în practică", pe teren românesc, un lucru devine clar: reușita loviturii fără participarea poporului nostru. Abea acum înțelegem dece, anticipând această concluzie, autorii loviturii apără cu disperare mitul „unanimității poporului român" în realizarea ei.

Dar atunci care este factorul hotărîtor în reușita unei lovituri de stat? Ne-o spune Malaparte cu lux de amănunte luând exemplul Poloniei (pp. 34—58). In vara 1920 armatele bolșevice erau la porțile Varșoviei, statul era aproape în disoluție, guvernul în agonie și totuși nicio încercare revoluționară, așteptată de Lenin și de Trotzki în fiecare moment, nu se produce. Lipsise aliatul indispensabil: Catilina. In România anului 1944 ordinea domnea în țară, moralul armatei și al populației era ridicat, nici urmă de revoltă nu se semnala . . . **dar Catilina se afla în inima cetății** (Gould Lee, cap. VII, pp. 68—79).

Al doilea corolar: Catilina trebue să fie național (Malaparte, pp. 47—48). Moscova n'avea niciun sorț de izbândă dacă încerca lovitura cu ajutorul propriilor ei agenți. Timp de trei ani, precedați de alți douăzeci de asediu, astfel de tentative, executate de mercenari, n'au avut decât darul de a ne îndârji la luptă. In ziua când catilinarii naționali și-au făcut apariția, succesul era asigurat: Bodnăriuc-Spătaru a stat în umbră iar Românii sadea au acționat (Gould Lee, p. 81).

Al treilea corolar: Guvernele nu știu să se apere împotriva tehnicei insurecționale catilinare moderne (Malaparte, pp. 31—32). Și dela această regulă a candoarei nu face excepție nici Mareșalul Antonescu, căci altfel nu ne putem explica arestarea sa și a colaboratorilor săi în condiții de-a dreptul copilărești (Gould Lee, p. 71).

Al patrulea corolar: Armata este instrumentul legal pentru rezolvarea, pe tărâmul

(urmare în pag. 4)

SCOLII
LA HOTARELE TEOLOGIEI

În multul ce am scris am respectat totdeauna unele tabuuri; printre acestea a fost credința ori nuanța confesională a cititorilor. Dacă m'aș fi băgat în controverse teologice n'aș fi avut vreme nici energie să mă ocup de alte chestiuni pe care le-am socotit prioritare. Timp de 30 de ani n-am fi spart capetele cu edicte, canoane și afurisenii.

Bunăoară, recent, s'a dezvoltat cu rapiditate printre Românii din țară și străinătate prozelitismul baptist. Pe scurt. În țara de ieri, această „denominație" modernă avea adepți puțini dar avea; nu putem nega deși nu avem cifre. Se întâmplă că azi organizațiile baptiste americane, care dispun de mijloace financiare considerabile, duc o intensă muncă de convertire. Pe cei din țară îi ajuta să „iasă", pe cei ajunși în străinătate îi sprijină să-și facă un rost și să emigreze. Un eminent publicist franco-român duce o neobosită și admirabilă luptă contra celor fără Dumnezeu de pe baricade vecine baptismului. Putem noi să-i drămuim elogiile?

Nu discutăm etapele convertirii. E posibil ca pornindu-se de la o intenție laică, pur materială, să se ajungă la o credință profundă și astfel prozelitul justifică **a posteriori** gestul. Personal cred că un gentleman nu-și schimbă numele ori religia, dar cum să-i condamnăm cu flegmă britanică pe cei care o fac cu cuțitul în beregată. Nimeni nu poate ordona: fii martir ori erou.

Acestea zise ca prolog la discutarea „ieșirii" unui meritoriu ostenitor în cele sufletești. Uimindu-se cum Khomeiny îl califică pe Regan drept „necredincios" (și acesta are dreptate din punct de vedere al Coranului) se grăbește să ne amintească „păcatul" (din punct de vedere catolic) al președintelui USA, care e „un divorțat". Stai, părinte, mai ușure! Judeci religia Aztecilor din prisma Budismului ori a Șamanismului? Acesta e terenul de vânătoare rezervat al maestrului Eliade, pentru care orice scoică polineziană e simbol vaginal, iar împerecherea crabilor și dansul nupțial al scorpionilor sunt arhetipuri ale renașterilor mistice!

Mai departe părintele deplânge faptul că nu toți Românii sunt catolici căci astfel i-ar scăpa Vaticanul. Mai la rece, părinte, ați uitat de linia stângistă a lui Casarolli, care nu numai că nu i-a ajutat pe vechii catolici din Răsărit dar a săpat la însăși baza bisericii romane?

Sa luăm un exemplu. În 451, la conciliul de la Chalcedon, s'au despărțit de Biserica universală cinci biserici orientale, printre care cea armenească. Mai târziu, după îndelungate tratative, o parte a acesteia precum și fracțiuni din cea georgiană, syro-libaneză și malabară s'au reunit cu Roma, de-o parte rămânând numai cea coptă (egipto-ethiopiană) care prelungea gnosticismul separatist al Alexandriei.

De-a lungul veacurilor aceste comunități au suferit nenumărate persecuții. Ce a făcut Vaticanul? A intervenit diplomatic ori prin forța armelor? Nicidecum, pentrucă puterea temporală, împotriva căreia fulgera Dante, se reducea la cele câteva sentinele elvețiene. Stalin știa bine când întreba ironic: câte divizii are Papa? Ajutorul a fost discret, aproape platonic. Călugării Mehitariști — urmașii Armenilor uniți din secolul VII — au fost dăruiți în 1717 cu insula San Lazzaro din laguna Veneției ca să mediteze **în tăcere**. Coreligionarii lor au fost masacrați de Soviete, de Turci, de Palestinieni, iar Vaticanul n'a mișcat un deget. Mai mult, stângismul italian din Curia Romană a manevrat în așa fel încât ilustrul cardinal armean Agagenian, cel mai „papabil" dintre toți, a fost eliminat și ne-am procopsit cu nefericiții întru Domnul Ioan XXIII și Pavel VI, creiere „deschise" până la vraiște.

Alt exemplu de ce poate Vaticanul când e vorba de grave evenimente politice — cel al Portugaliei prea catolice. La 20 mai 1498, Vasco da Gama ancora la Calcuta, după epocala circumnavigație a Africii, și fonda teritoriile portugheze din India. Prin bula **Alquum reputamus**, dată de Pavel III în 1554, s'a conferit teritoriului Goa jurisdicția întregului Extrem Orient: **nova Roma rediviva**. În 1557 devine scaun metropolitan, în virtutea bulei **Etsi sancta**, pentru ca în 1886 să fie ridicat la rangul de patriarhat al Indiilor orientale prin bula **Humanae salutis auctor**. Prozelitismul catolic în Japonia a avut ca bază Malaca portugheză. De acolo pleca la 24 iulie 1549 iezuitul Sf. Francisc-Xavier, apostolul niponic.

În vara lui 1966, Țiganii lui Nehru au ivadat Goa și celelalte teritorii portugheze Damão și Diu, integrându-le în haosul famelic al „uniunii indiene". Catedralele au fost desacralizate iar moaștele Sf. lui Francisc-Xavier au rămas prizoniere. Ce a făcut păcătosul Pavel VI? **S'a dus în vizită la Bombay și a adus omagiu Budismului!** Pentru câștigarea simpatiei îndoielnice a unor obsceni adoratori de vaci s'a renunțat cu inimă ușoară la o prezență eroică de cinci secole, sanctificată de trei papi. Nu am cunoștință ca statul portughez să fi primit un singur cuvânt scris de mângâiere, apreciere ori recunoștință din partea Marelui Pontefice. Îmi amintesc însă de tristețea mândră a lui Manuel Rinho — secretarul lui Oliveira Salazar și șeful presei străine din ministerul de externe — pe care l-am întâlnit la Palacio Foz împreună cu I. V. Emilian, cu ocazia trecerii mele prin Lisabona la 2 iunie 1968. (Avea să dispară în timpul „revoluției garoafelor" când s'au dezbrăcinat „democrații", Soares înhăitat cu Cunhal). Calvarul catolicilor din Angola, Mozambic și Congo nu a fost nici inventariat și nicio călugăriță violată de cimpanzeii lui Lumumba n'a fost beatificată.

Cei care am sacrificat spațiu și timp, scriind despre chinul Bisericii Române Unite, avem dreptul de a-l trage cucernic de mânecă pe părintele care ne îndeamnă să devenim catolici în masă. Mai întâi — o rațiune majoră ce face îndemnul inutil. După ridicarea anatemei reciproce din 1054 „diferența" dintre Catolicism și Ortodoxie devine o chestiune istorică și de ritual liturgic. **Atât.** Tot Românul ortodox are voie să asiste la slujbe, concelebrate ori nu, și să ceară ajutorul spiritual al celui mai apropiat preot catolic ori unit, care îi poate administra valabil, fără dispensă, toate tainele (ori „sacramentele" dacă preferați). Problema obedienței canonice e ceva mai complicată, pe care fiecare comunitate românească o rezolvă cum crede, însă cea națională mâine n'o poate hotărî decât un sinod. De altfel, cei informați știu cât de iluzorii sunt aceste dependențe. Sf. Scaun dispune de sute de titluri simbolice ale unor episcopate inexistente și pe care continuă a le distribui... de un mileniu.

Un ultim cuvânt despre Biserica Română așa cum a evoluat ea de-a lungul secolelor: noi nu-i putem rescrie ori modifica istoria. A crescut din Biserica universală, în vremi apostolice, înaintea tuturor schismelor. Prin scindarea diocezei Iliricului — Ialta secolului IV — am fost atribuiți sferei bizantine — legatar universal al imperiului — și apoi ne-am văzut absorbiți de slavismul pravoslavnic. Numai un orb nebun ca D. Cantemir a putut să lege destinul lui și al Moldovei **immortabiliter** de cel al lui Petru cel mare. E drept că de acesta îl lega și „frăția" de loje. Prin Unirea din 1700, o parte a Românilor apăsați de jug străin s'a bucurat de binefacerile unei adevărate renașteri. Din chingile Fanarului i-a scăpat pe ceilalți Alexandru-Ioan I, care l-a bruscat pe mitropolitul separatist Sofronie. În fine, suprimarea Bisericii **Unite** rămân să... la care avem impresia că Vaticanul nu prea se gândește. Atunci! Atenție la mătănii.

Aruncând o privire circulară și înaltă aș voi deasemenea să exorcizez complexul acelora cărora le e rușine de „orientalismul" nostru, subordonându-l unui „occidentalism" a toate binefăcător. E aici traducerea pe plan religios a unor filii laice.

A fi „orientali" înseamnează a prelua o moștenire venerabilă pre-slavă, pre-bizantină și chiar pre-latină — deci originară în puritatea creștinismului primordial. E ceea ce a înțeles atât de bine Constantin Brâncoveanu — al cărui mormânt e azi în pericol de profanare la biserica Sf. Gheorghe-Nou în ruină — când tipărea **Liturghierul greco-arab** la Snagov în 1701 și **Ceaslovul greco-arab** la București în 1702. Numai patru decenii mai târziu apărea la Iași **Arbitrul adevărului** de Nectarie al Ierusalimului. Tot acolo se tipăreau Documentele sinoadelor din Constantinopol privind Catolicismul din Siria — în 1747.

Puțini sunt mai latiniști ca noi, dar îi rugăm pe emuli să păstreze măsura căci acesta este adevăratul spirit roman.

NECINSTIȚI SUFLETEȘTE

Așa sunt **unii** (nu generalizez) de la „Cuvântul românesc". În numărul din noiembrie 1981 p. 2, col. 3, un corespondent (probabil cu nume și domiciliu fals) scrie o pioasă omilie împotriva mea, într'un stil ca în „Floarea darurilor". Cititorii drogați de palavre vor savura invectivele, gemene cu cele din răposata publicație colaboraționistă „Prodromos tês roussophilias" — ceea ce ne indică adresa autorului ori inspiratorului. Ei nu vor ști că în „Stindardul" am pus pe două coloane falsuri, plagiate și enormități. N'am ce să le fac: vai de bieții cititori ai unui singur ziar. Și apoi ce aș putea eu adăoga, în ce privește calomnia, după marele papă Sf. Grigore cel mare: **In omni enim quod de nobis dicitur semper taciti recurrere ad mentem debemus, interiorem testem et iudicem quaerere. Quid enim prodest si omnes laudent, cum conscientia accuset? Aut quid poterit obesse, si omnes nobis derogent et conscientia sola nos defendat?** Pentru teologi și asimilați nu e nevoie de traducere.

Cât despre faptul că Mircea Eliade e „onorat" în țară nu voi contrazice pe nimeni, e perfect adevărat. Să fim însă preciși: e lăudat de Eugen Barbu în „Luceafărul" (după recepția cu șampanie de la Chicago) și de Adrian Păunescu în „România literară". Șamanul nu e numai „onorat" ci și gras plătit pe spinarea neamului înfometat. Iar „Tribuna României" ne anunță că i s'a bătut profilul în medalie la București.

Că ierunciile — aceste păsări tâmpite după D. Cantemir (**fatuae et surdae**) — cotcodăcesc la „Europa liberă" că M. Eliade e geniul bimilenar al neamului românesc, mă lasă rece. În răsturnarea valorilor în care trăim am văzut și am auzit atâtea.

*

În numărul din aprilie 1982, p. 2, altuia căruia îi e frică să semneze cu propriul nume — bolesne colectivă la „C.R." — nu-i place discernământul dintre „disident" și „opozant". Pentru D-sa o definire precisă a noțiunilor e „discuție parazitară". Nici nu avem nevoie de vorbe multe pentru că dl Vlad Georgescu s'a exprimat foarte clar separându-se de noi la pol opus, afirmând că nu dorește „schimbarea **orânduirii** ci a **orânduielilor**". Scurt: ceartă de clanuri. Să plece Ceaușescu și dinastia, să vină ai noștri, dar „orânduirea" să rămână.

Oare pretenția după care nu trebuie făcută deosebire între **disident** și **opozant** e simplu joc al spiritului, sincer în intenția sa cum apare, în vederea lărgirii frontului de luptă prin includerea unor bieți Români — săracii foști procurori, călăi și doctrinari? Raționând așa se urmărește mithridatizarea, adică obișnuirea noastră cu definiții otrăvite.

În vremea unor tratative de pomină, un „muzicolog" dorea fondarea „tragică" a unui PCR în exil și includerea lui în Confantezist „compromis istoric". Formularea era prea brutală, inacceptabilă chiar pentru cei mai „liberali" dintre noi, arși odinioară în colaborarea anti-fascistă, prin care și-au semnat cu mâna proprie anii grei de închisoare. Așa că azi, când atâția „istorici" vin să se smiorcăie pentru suferințele îndurate, îi trimit liniștit la mormintele șefilor lor, care au aprobat fără ezitare legislația de epurare din 1944 până în 1947. **Vous l'avez voulu. Pas de pitié pour les imbéciles.**

Cât despre Majestatea Sa, să-și recitească discursul la deschiderea Parlamentului (1946), elogiind Guvernul Său (Groza) și să-și contemple ordinul „Victoria", de platină cu diamante și rubine, plus pergamentul cu felicitările Sovietului Suprem. Nu știu dacă mai posedă avionul dăruit de Stalin. Oricum, toate au constituit filodorma pentru asasinarea armatei române și a șefilor ei.

*

Înclin să cred că cei de la „C.R." știu perfect de bine ce fac subteran. Astfel, ne-am trezit cu citate din „Jurnalul" lui Ierunca privind procesul Antonescu. Aici începe altă scamatorie. Recent-sosiții vor putea crede că Ierunca e antonescian, după cum alții, bazându-se pe frecventările sale, îl bănuiesc a fi chiar legionar.

E adevărat că Ierunca a asistat la procesul Mareșalului, dar în ce calitate? Nu era pe banca ziariștilor străini, alături de Giovanni Costa. Era pur și simplu reprezentantul „presei de stânga" în care se înjugase încă din 1941 în grupul „Albatros". A urmat apoi hagialâcul consecvent: Gândul nostru, România viitoare (nu cea manistă), Scânteia, Scânteia tineretului, Tribuna poporului, Victoria, Vestea nouă, Tinerețea, Fapta, Vremea, Orizont, Viața socială CFR, Meridiane, Kalende, Lumea, Agora, Timpul, Ecoul. Ar fi extrem de interesant să facem o antologie din scrierile de tinerețe ale cameleonului cu liceu în particular care își zice „ierunca". Cel care în 1946 îl admira pe „poetul" Al. Toma și era subaltern al lui Mihail Ralea în calitate de consilier de presă la Ministerul Artelor nu putea să aibă umbră de simpatie pentru Mareșal și camarazii săi din boxă. În tot timpul războiului a fost doar în tabăra opusă. Antonescienii din vremea de glorie a ieruncii stângiste și turbate își țineau răsuflarea.

Iată cum, prin escamotarea unui precept cardinal de critică a surselor, formulat de Hasdeu („un citat se examinează în text și în context") bieții cititori ai „Cuvântului românesc" sunt ultragiați în credulitatea ori ignoranța lor.

Se aprobă !

Mulțumesc călduros pe această cale d-lui Ion Halmaghi, care în biletul său de papagal a precizat că „facem parte din familii spirituale deosebite". Nimic mai exact. D-sa este impresarul, glosatorul, valetul și lustragiul unor Paul Goma, Brutus Coste, Ierunci și alte orătănii. Eu bietul, locului mă țin, cum am fost așa rămân: cu Mareșalul și paladinii săi, cu armata vândută, cu Doamna Antonescu, cu Mărculeștii, Hereștii, Gârbovicenii — adică toți cei care au făurit România Mare și au apărat-o cu trupurile lor.

„Deraiații" mă lasă de ghiață. Au pierdut în primul rând busola și apoi pudoarea. Trăncănesc despre „drepturi morale" care purced de la Ana Pauker, Liuba Kișinevski și alți Năvodari.

E. LOZOVAN

Lui Ion Sân-Giorgiu

Iți dormi adâncul somn de veci
la Uedem
aproape de cetatea nordicului Siegfried
-graf de Xanten
plecat până în țara
de ape, de lumini și foc, Islanda-
și lângă rămășițele anticei Ulpia Traiana
sororă Sarmisegetuzei dace,
loc sacru al poenelor translivănene.
Trecut-ai peste granițe de-armate
printre obuze, printre luturi arse.
O, cinste ție
că n'ai vrut să faci parte dintre trădători.
Ai dus cu tine'n deștărare, sufletul ciobanului mioritic
furat de patria, cruntului Leviatan robită.
Și când a fost să mori printre străini
la nunta ta cu veșnicia
ca marture înlocuind luceafărul moldav
ți-a stat la căpătâi stihia cavalerului cel blond
drept candele de liturghie
înalții plopi din forul vechi, roman.
De parcă l-ai căutat întreaga viață
Pământul tainicei Făgăduințe,
Izvorul alb din vis al căpriorului de aur
Ideal ceresc, statuie'n marmoră, fără de umbre...
De-atunci meleagurile neclintite în tăcerea lor
slăvesc destinul rătăcitului erou
ce-și odihnește cântul holdelor de nai și poezie
pe patul nemuririi din legendă și din mituri,
între Valhăla și Columna lui Traian,
sub crucea lui de piatră; masă de altar
în templul spiritualității neamului carpato-dunărean:
„O, cinste ție
că n'ai vrut să faci parte dintre trădători".

4. Ian. 1984

Ovidiu Vuia

Când ziarul se afla sub tipar, ne-a venit trista veste că Dr. GHEORGHE TASE s'a dus dintre noi în dimineața zilei de 10 martie 1984. Cuvântul nostru la moartea lui va apare în numărul viitor.

Eminescu, făclie a conştiinţei naţionale româneşti

(urmare din pag. 1)

lumii'ntregi." Mihai Eminescu a avut deplina conştiinţă a genialităţii sale şi a mărturisit-o'n strofa cu care se încheie „Luceafărul": „Trăind în cercul vostru strâmt / Norocul vă petrece, / Cie eu în lumea mea mă simt / Nemuritor şi rece." In lirica sa a atins, ca nimeni altul până la el, toate coardele simţirii omeneşti şi le-a cântat pe harfa lui cu infinite nuanţe, lăsându-ne cea mai perfectă simfonie a eternului uman.

Dar Eminescu n'a fost numai poetul fără-de-pereche al spaţiului nostru mioritic. Prin proza sa şi, mai ales, prin scrierile sale politice, cât şi prin exemplul vieţii sale — **lipsită de orice compromis —, el înseamnă o mare lecţie de demnitate naţională.**

Ca român a trăit durerea unui popor conştient de drepturile sale pe pământul unde trăia de milenii, dar veşnic hărţuit şi cotropit de marile puteri dela răsărit sau soare-apune. A apucat eliberarea de sub jugul turcesc, dar nu şi fericirea reîntregirii în fruntariile fireşti ale României Mari. Da, imperiul turcesc, vlăguit, încetând de a mai fi un pericol pentru popoarele creştine, pierdea suzeranitatea asupra naţionalităţilor supuse şi se retrăgea aproape cu totul în ţinuturile asiatice de unde pornise. Ziaristul Eminescu demască însă, cu ascuţita lui clarviziune, noua mare primejdie care ne pândea, tot dinspre soare-răsare, şi scrie despre ruşi — profetic — la 29 oct. 1876: „Această din urmă putere este poate unica, care bătând s'a lăţit, bătută n'a pierdut nimic... De o mie de ani încă ea nu vede cu alţi ochi decât cu aceiaşi pe care-i avea la întemeierea uriaşei sale puteri... Deodată cu întărirea ideii statului se începe şi o politică exterioară, care a consistat în folosirea de toate desbinările popoarelor străine, din sumuţarea chiar a acestora unul împotriva altuia."[1] Câtă luciditate! Nu s'ar spune că rândurile sale de atunci oglindesc realitatea actuală? Eminescu a fost conştient de un fapt care nici astăzi nu este bine lămurit pentru Occident şi anume de acela că România, din negurile istoriei sale şi până astăzi, a fost şi continuă să fie un zid de apărare a Europei de năvălirile şi influenţele din Răsărit. Dacă civilizaţia marilor puteri din apus s'a putut dezvolta în voie şi s'a putut păstra, fenomenul se datoreşte Românilor care, cu sacrificiul a sute de mii de vieţi, au ţinut în loc puhoaiele pornite să distrugă toată trudnica evoluţie realizată de-a-lungul veacurilor. În acest sens, poetul spunea[2] „... noi Românii, care trăim lângă Dunăre (...) cu totul cufundaţi în ideile Occidentului, pe când, din toate părţile împrejuru-ne pulsează o viaţă istorică, care în dispoziţia ei generală se deosibeşte atât de mult de istoria Occidentului (...) suntem o muchie de despărţire între două lumi cu totul deosebite." Întru întărirea acestei afirmaţii este bine să reamintim că la sfârşitul veacului al XV-lea, sosea la curtea Voievodului Ştefan cel Mare al Moldovei un sol al Vaticanului pentru a-i mulţumi, din partea Papei, de lupta neîncetată ce-o ducea împotriva puterii otomane şi a-i decerna titlul de „Atletul lui Christ" aceluia care, în mare măsură, a împiedecat ca măreţele catedrale gotice de pe'ntinsul Europei să devină moschei, iar pe Mahomed al II-lea „Din pristolul de la Roma să-i dea calului ovăz." Şi câte ar mai fi de spus despre faptele de glorie ale lui Mihai Viteazul, Vlad Dracul şi alţi mari principi români!

Oare Occidentul, care ne-a vândut — fără nici un fel de proces de conştiinţă — la Ialta, în 1945, este măcar astăzi conştient de rolul politic şi militar pe care l-au jucat românii pe marele eşichier european? Avem toate motivele să ne îndoim.

Nu se sfârşise încă veacul al XIX-lea când Eminescu, în sfâşietoarea lui „DOINA" părea să întrevadă dezastrul abătut asupra noastră în August 1944. „De la Nistru pân-la Tisa / Tot românul plânsu-mi s'a / Că nu mai poate / De-atâta străinătate. / Din Hotin şi pân-la mare / Vin muscalii de-a călare. / De la mare la Hotin / Tot mereu calea ne-o aţin... Şi cum vin cu drum de fier / Toate cântecele pier." N'au venit călare. Au venit cu tancurile. Şi n'au pierit numai cântecele de bucurie, ci a pierit însăşi „Doina" din volumul de poezii al marelui nostru bard. Nu mai figurează în nici una din ediţiile post 1944, deoarece spunea adevărul. Şi adevărul nu trebuie cunoscut, fiindca supără. Şi, odată cu sosirea valului din răsărit, s'a instalat şi cortina de fier, de dincolo de care se scurge nesfârşitul val de exilaţi, în căutarea libertăţii din ţările apusene. Exodul acesta fără precedent în întreaga istorie a Românilor, această neîntreruptă hemoragie a celor mai valoroase elemente ale naţiunii — pe care-o lasă secătuită — nu spune nimic?

Astăzi, aproape de finele veacului al XX-lea, Europa nu ne cunoaşte încă. Şi este datoria sfântă a noastră, a actualului exil românesc, **să deschidem ochii acelora ce se fac a nu ne vedea.** Care este contribuţia, în acest sens, afiecărui exilat român odată ajuns la adăpost de persecuţiile din est? Ce face sau cu ce contribuie la eliberarea poporului său subjugat, desigur — în aparenţă — nu de o putere străină, ci de însăşi cei de-acelaşi sânge. Cea dintâi datorie ar fi aceea de a stârpi din mijlocul nostru tristа buruiană a trădării, tagma celor care vin să se infiltreze pentru a stoarce informaţii şi a ne vinde acelora care i-au trimis şi, împreună cu care, ar merita pe drept anatema marelui poet: "Voi sunteţi urmaşii Romei? Nişte răi şi nişte fameni! / I-e ruşine omenirii să vă zică vouă oameni!" Aceia pe care o forţă malefică îi împinge par-că la distrugerea ţării. Căci, mai e oare nevoie să ne întrebăm la a cui poruncă e înfometată întreaga suflare românească?! Ţara belşugului, „grânarul Europei", ţara unde „curgea laptele şi mirea", mândră de nesfârşirea pădurilor şi de zăcămintele sale de petrol şi cărbuni suferă acum de foame, de întuneric şi de frig, într-atât încât nici potemkiadele ce se montează la sosirea inspecţiilor conducerii nu mai pot păcăli pe nimeni, în afara acelora cari fac jocul puterii oprimante, care a ajuns astăzi un coşmar pentru întreg continentul, ba chiar şi pentru cei de dincolo de Atlantic. Se şopteşte cu spaimă, în ţară, că aceste privaţiuni ar fi preţul existenţei României ca stat independent pe harta Europei; că orice încercare de a ne arăta nemulţumirea ar putea provoca o altă „primăvară de la Praga" sau o nouă şi sângeroasă represiune asemănătoare celei din Ungaria. Dar exemplul polonezilor, pentru care nu se găsesc destule cuvinte de laudă, vine să contrazică şi acest paravan al dezertării de la datoria naţională. Cinste poporului polon care ştie să sufere, dar nu cu capul plecat, ci cu fruntea sus. De câte ori n'am auzit — cu multă durere — invocându-se, în ţară, ca scuză a colaborării cu regimul, vechiul dicton „Capul ce se pleacă, sabia nu-l taie!" valabil poate doar pe vremea turcilor, dar nu acum!

Exilul de la 1848, de proporţii infime în raport cu cel actual, avea un ţel bine definit şi, luptând aprig pe cale diplomatică, a izbutit să repună ţara în drepturile ei strămoşeşti. Rămâne ca noi, cei de astăzi, să ne trecem examenul în faţa istoriei. Să ştim răspunde, odată cu Eminescu, cui trebuie: „N'avem oşti, dară iubirea de moşie e un zid / Care nu se'nfiorează de-a ta faimă, Baiazid!" Să nu ne fi părăsit pământul de baştină doar spre a afla pe alte tărâmuri bunăstarea şi libertatea, lepădându-ne de cetăţenia română ca de o haină care nu ne mai ţine de cald. Căci dacă mii de români şi-au lăsat tot ce-au avut mai drag şi s'au desprins de mormintele părinţilor, ne mai putând suferi persecuţia politică şi religioasă, **tristul adevăr este că au plecat şi mulţi numai ca să se căpătuiască.** Şi acelora să le spunem: Nu vă purtaţi în aşa fel încât să se răsucească în gropniţele lor eroii de la Plevna, Mărăşeşti şi Oituz! „... lăsaţi măcar strămoşii ca să doarmă'n colb de cronici; / Din trecutul de mărire v'ar privi cel mult ironici." Iar acelora care ne trădează ţara şi neamul şi ne fac de râs în faţa străinătăţii să-l lăsăm tot pe Eminescu să-i apostrofeze cu neuitatele-i cuvinte: „Cum nu vii tu, Ţepeş Doamne, ca punând mâna pe ei, / Să-i împarţi în două cete: în smintiţi şi în mişei, / Şi în două temniţi large cu de-a sila să-i aduni, / Să dai foc la puşcării şi la casa de nebuni!"

Iată sensul în care trebuie privită de către românii de pretutindeni aniversarea naşterii lui Mihai Eminescu, poetul căruia însuşi Vasile Alecsandri, bardul de la Mirceşti, i-a dat întâietatea, trăgându-se cu modestie în umbra incontestabilei lui trăiri în atemporalitate şi aşezându-l, încă din viaţă pe loc de frunte în Pantheonul culturii româneşti: „La mândru-ţi răsărit, se-nchină-al meu apus."

Să fie un prilej de adânc şi îndelung proces de conştiinţă pentru fiecare dintre noi; iar floarea întru cinstirea memoriei celui mai mare geniu românesc să fie aportul nostru — mai mic sau mai mare — la reîntregirea în graniţele fireşti a unei României Mari liberă şi independentă.

Andrei OZANA

[1] M. Eminecu — Scrieri politice şi literare. Ed. 1905, vol. I, p. 134, reeditat de Stindardul.
[2] Idem

„... În teorie nimic mai frumos decât sufrajul universal, dar în practică nu este decât opresiunea mulţimii, **a ignoranţei**, a pasiunilor măgulite şi linguşite de demagogi. Când ştie cineva că toată civilizaţia şi cultura omenească e neapărat mărginită la cercurile acelea care au destul timp şi destulă neatârnare pentru a le învăţa şi pricepe, când ştie, că nimicind capul unui învăţat ai nimicit învăţătura lui, care era poate rezultatul uei desvoltări de sute de ani, când ştie apoi că nulitatea demagogică nu suferă nici un merit adevărat lângă sine şi că ea şi cu semenii ei voeşte a fi tot, atuncea vede lesne, că radicalismul şi demagogia, sub scutul teoretic al sufrajului universal şi al principiilor liberale, de care ştie a se servi cu mare succes, mulţumită credulităţii maselor şi slăbiciunii sau sentimentalismului oamenilor luminaţi, **conduc lumea europeană la distrugerea civilizaţiunii, — la haos".**

M. EMINESCU

Articol de fond, fără titlu, apărut în **Timpul** din 9 ianuarie 1878.

NN. Comparaţi acest text cu ezitările, ruşinoasele compromisuri şi retragerile succesive ale democraţiilor parlamentare din Europa occidentală din vremea de astăzi.

Vom răspunde

Dela 28 aprilie 1978, de când se află în mijlocul nostru, hotărît de a continua o luptă, hotărîre ce n'a putut fi înfrântă nici de cei 16 ani de puşcărie pe care i-a executat zi la zi, Căpitanul Ion Pantazi a căutat să se informeze asupra tot ce s'a petrecut în acest exil românesc, a stat de vorbă cu unul şi cu altul şi a cetit mai tot ce s'a scris. Aşa i-au căzut în mână şi cele două cărţi ale Domnului Horia Sima: „Sfârşitul unei domnii sângeroase" şi „Era libertăţii".

Bazându-se numai pe citate din textele Domnului Horia Sima, Căpitanul Ion Pantazi a făcut critica celor două cărţi, anume în numărul 149 din „Stindardul".

Dacă era ceva de răspuns la cele scrise de el, normal şi logic era s'o facă Domnul Horia Sima. Lumea românească ar fi fost desigur interesată să afle dela domnia sa ce l-a determinat să colaboreze atât de intens cu Moruzov, cu Serviciul Secret şi cu Siguranţa şi să mai afle amănunte asupra raporturilor dintre domnia sa şi Conducătorul Statului.

Domnul Horia Sima n'a răspuns. Au răspuns doi fideli ai domniei sale, fără explicaţii şi fără argumente, ci acoperindu-l de insulte grosolane pe Căpitanul Ion Pantazi. Acesta a ripostat print'o scurtă punere la punct („Stindardul", Nr. 150).

Cu asta, dorinţa noastră a fost să închidem discuţia, dar iată că revista „Carpaţii" dela Madrid, revistă pe care n'o ştiam a fi sectară, consacră aproape în întregime un număr (Anul XXVII-Nr. 38/39) altor răspunsuri, toate în afară de temă şi abundând în inexactităţi. Astfel, i se contestă Mareşalului Antonescu până şi gradul şi capacitateta lui de ofiţer de stat-major dovedită în trei războaie.

Halucinantele afirmaţii pe care le face Domnul Căpitan N. S. Beldie (Govora) în articolul său fluviu, ne obligă totuşi la un răspuns, din respect pentru adevăr. Şi vom răspunde.

Redacţia

Misiuni militare sovietice pe teritoriul Germaniei Federale

Organele de siguranţă din Republica Federala Germania întocmesc la sfârşitul fiecărui an un raport, pe care-l înaintează Cancelarului, raport în care se specifică activităţile de spionaj descoperite, câţi spioni au fost identificaţi şi câţi sunt în curs de identificare. Astfel, în raportul pe anul 1983 se spune că, din cei 408 membri ai reprezentanţelor diplomatice sovietice din această ţară, 109, adică 26,7% sunt spioni notorii, cu activităţi dovedite, în timp ce alţi 77, adică 18,9% au fost identificaţi şi ei ca spioni, activitatea lor formând obiectul unor investigaţii ce continuă încă. Cu alte cuvinte 46,6% din diplomaţii sovietici acreditaţi în Germania Federală sunt spioni.

Dar mai sunt şi alţi reprezentanţi sovietici în RFG, reprezentanţi a căror activitate nu poate fi luată sub lupă de către organele germane, aceştia având un statut special.

Beneficiarii acestui statut special sunt membrii misiunilor militare sovietice acredidate pe lângă comandamentele superioare ale aliaţilor de ieri ai Uniunii Sovietice, aliaţii de astăzi ai Germaniei Federale.

Trei la număr sunt aceste misiuni militare sovietice, cu un efectiv de 52 persoane în total, în majoritate ofiţeri. La Baden-Baden îşi are reşedinţa misiunea militară sovietică acreditată pe lângă Comandamentul superior al forţelor armate franceze staţionate în Germania Federală, la Buende în Vestfalia rezidează misiunea militară sovietică acreditată pe langa Comandamentul britanic al Armatei Rhinului, iar la Frankfurt/Main aceea acreditată pe lângă Comandamentul forţelor armate americane.

Toţi ofiţerii sovietici ai acestor misiuni fac parte ori din KGB, ori din GRU (Serviciul de informaţii şi contra-informaţii al Armatei sovietice). Ei se bucură de imunitate diplomatică, dar şi de cele mai perfecţionate aparate cu care sunt dotate astăzi serviciile de spionaj.

Ne place să credem că aceşti ofiţeri sovietici, specialişti în informaţii, sunt îndeaproape supraveghiaţi şi că sunt şi adesea împiedecaţi să opereze după cum le este voia.

Noi ne punem însă întrebarea cum este oare posibil ca, la atâţia ani după ce Germania occidentală a devenit republică federală, stat independent şi aliat principal al Americanilor în Europa, cum este posibil ca asemenea misiuni militare sovietice să mai poată funcţiona pe teritoriul ei, activitatea lor scăpând de sub controlul autorităţilor germane?

Sau, poate că menţinerea acestor misiuni constitue şi ea o dovadă în plus că cele hotărîte la conferinţa dela Moscova din octombrie 1943 (vezi Nicolae Baciu: "Yalta şi Crucificarea României", Roma 1983) şi confirmate prin abominabilul târg dela Ialta din februarie 1945, stau încă în picioare, fără gând de denunţare sau de contestare a valabilităţii lor, statutul de ţară independentă a Germaniei occidentale fiind condiţionat de **starea de fapt?**

Traian ROVINARU

MERCENARII LOGOSURILOR INSTIGĂ

Înainte vreme erau mulţi, dar până în vremea de astăzi se mai găsesc destui care, fără să fie însufleţiţi de vreun ideal, sunt gata să se bată pentru oricine şi împotriva oricui, dacă sunt plătiţi bine, aceasta cu riscul vieţii.

Epoca noastră este însă caracterizată de altă speţă de mercenari, care nu riscă nimic dar inspiră scârbă. Pentru bani şi ăştia, pentru bani mulţi îşi schimbă stăpânii şi părerile — dacă le-au avut — şi spun astăzi, la microfon, exact contariul de ce-au spus ieri, sucesc lucrurile în fel şi chip şi bat şi câmpii. Important pentru ei este să-şi ţină logoreea şi să încaseze simbria, în mărci germane, Aceştia sunt mercenarii logosurilor dela „Free Europe" care până mai ieri i-au servit cu mai mare ardoare pe cei dela Bucureşti de cum îi servesc astăzi pe Americani.

Cum toţi aceştia sunt de origină socială „nesănatoasă", după canoanele comuniste şi cum ei, când erau în ţară, fuseseră cotaţi sus de tot, înseamnă că seviciile pe care le-au adus comuniştilor au fost mari, cu cât erau mai mari cu atât mercenarii logosurilor, astăzi la „Free Europe", erau împinşi mai sus.

Asfel Domnul Vlad Georgescu, actualul şef al aşa zisului departament românesc dela „Free Europe", deşi nepot direct al anui general, fost adjutant regal, s'a bucurat de toate favorurile şi de toate privilegiile din partea comuniştilor. Prin Scarlat Calimachi, zis „Prinţul roşu", omul Securităţii, cuibărit un timp şi la legaţia elveţiană din Bucureşti, Domnul Vlad Georgescu a fost numit, mai întâi la Muzeul româno-rus, apoi la Institutul de Studii Sud-Est Europene, unde a ajuns Şeful Protocolului. Pentru ca unul cu asemenea ascendenţă să ajungă şef de protocol, este absolut sigur că el a fost om de încredere al Securităţii căreia îi raporta săptămânal absolut tot ce se petrecea în instituţie. Călătoriile în serie, pe care Domnul Vlad Georgescu le-a făcut pe toate meridianele, s'au datorat tot Securităţii, care nu şi-a dat numai avizul favorabil, ci i-a dat şi „sarcini" Domnului Vlad Georgescu. În afară de „noutăţi" din străinătate, Domnul Vlad Georgescu era dator faţă de şefii săi pe linie de informaţii să le aducă şi ce auzise prin anumite case pe care le frecventa. Protectorul său, Scarlat Calimachi, l-a introdus şi în casa deschisă protipendadei bucureştene a Doamnei Miza Cretzianu. Cine era această doamnă?

Născută Rădulescu, mai întâi soţia lui Ion Cantacuzino, apoi soţia lui Radu Cretzianu, a cărui mamă a fost măritată cu Generalul Moruzzi, era funcţionară la ambasada Franţei din Bucureşti. Miza Cretzianu era însă şi informatoare a Securităţii. Soţul, om corect, n'a ştiut nimic şi n'au ştiut, mult timp, nici cei dela ambasadă, până ce, având dovezi, au dat-o afară. Participând la recepţiile organizate de Miza Cretzianu, Domnul Vlad Georgescu nu ştia că amfitrioana era ţinută să facă rapoarte, întocmai ca şi domnia sa. Lucrul acesta este normal pe linia secretă a informatorilor Securităţii, adică pe linia „boierească" a acelora ce nu erau membri de partid. Verificarea informaţiilor dela mai mulţi pe aceiaşi temă, în jargonul serviciilor secrete se chiamă **decupaj.**

Mai era o doamnă la Bucureşti, tot din lumea mare, care ţinea casă deschisă, dar numai jumătate din an, cealaltă jumătate fiind consacrată călătoriilor în străinătate, în serviciu comandat şi ele. Această doamnă era „Toutou" Georgescu, văduva cunoscutului dirijor George Georgescu.

Nu ştim dacă Domnul Vlad Georgescu a frecventat casa Doamnei Toutou Georgescu la Bucureşti, dar a văzut-o cu siguranţă la Londra, Doamna Toutou Georgescu fiind mama soţiei fiului Domnului Ion Raţiu, cu care Domnul Vlad Georgescu este în strânsă colaborare: i-a organizat o masă rotundă la München, la „Free Europe", îl vizitează pe acesta la Londra şi este şi membru în comitetul „consiliului naţional" al acestuia...

Un altul cu ascendenţe boiereşti este Domnul Şerban Orăscu, descendent al fostului ministru al instrucţiunii publice care l'a dat afară pe Mihai Eminescu din postul de bibliotecar la Universitatea din Iaşi şi l-a somat, prin parchet şi prin portărei, să ramburseze sumele pe care acesta le primise drept bursă pentru studii în străinătate. Asta-i ascendenţa Domnului Şerban Orăscu pe linie de românism!...

Vlăstar al unei familii atât de ilustre, unii din membrii fiind miniştri în guverne „burghezo-moşiereşti", latifundiari, acţionari şi proprietari de terenuri petrolifere, cum a putut ajunge oare Domnul Şerban Orăscu profesor de planificare la Institutul Politehnic din Bucureşti, cunoscut fiind că, în sistemul comunist, planificarea merge mână'n mână cu dogmatismul marxist-leninist?

Când îşi avea domiciliu la Bucureşti, organiza şi Domnul Şerban Orăscu, la el acasă, sindrofii şi petreceri cu bunătăţi şi vinuri alese. Scopul acestor petreceri? Să înregistreze ce „cirepeau" musafirii ca să-şi poată face raportul. Domnul Şerban Orăscu era deci turnător! Bunul său prieten, Domnul Vlad Georgescu, era şi el de faţă la aceste petreceri. Ajuns mare şef la „Free Europe" la München, Domnul Vlad Georgescu, socotind că Domnul Şerban Orăscu este competent în toate domeniile, l-a făcut pe acesta „joly-jocker"-ul departamentului românesc, adică îl plimbă prin toate programele şi-l prezintă „liberal". Nu putem vedea cum Domnul Orăscu poate fi liberal şi marxist-leninist în acelaşi timp...

(urmare în pag. 5)

Epilog românesc...

(urmare din pag. 1)

procedurii parlamentare, a problemei cuceririi statului (Malaparte, p. 86). Dacă primele trei principii sunt de inspiraţie trotzkistă — treaba istoriei de a deslega misterul strecurării lor la Bucureşti într'un anturaj aşa de suspus — ultimul este „bonapartist". Traducerea lui în fapt o cunoaştem: **proclamaţia către ţară şi armată dela ora 11 din noaptea de 23 August.**

Al cincilea corolar: Parlamentul care acceptă să legalizeze lovitura de stat nu face decât să decreteze propriul său sfârşit (Malaparte, p. 88). De unde reiese că 6 Martie 1945 şi 30 Decembrie 1947 erau predestinate din ziua când s'a sancţionat lovitura realizată după toate regulele bonapartiste din noaptea de 23 August.

Al şaselea corolar: Impotriva revoluţionarilor statul nu poate fi apărat decât aplicând tactica acestora, măsurile poliţeneşti clasice sunt insuficiente (Malaparte, pp. 31—32). Singura încercare de apărare a statului român a fost cea schiţată de generalul Rădescu. Nu atât prin discursul său dela ARO, asupra căruia se insistă şi care era conceput după tehnica lui Cicero a denunţului în Senat, cât prin măsurile practice luate, adică punerea în bătaie a mitralierelor la Interne şi la Palat. Dece n'a tras ultimele consecinţe şi s'a oprit la jumătatea drumului? La Berlin în 1920 cancelarul Bauer apără statul împotriva tacticei insurecţionale a generalului von Luttwitz chemând muncitorii la grevă generală. Dar generalul Rădescu, pătruns de concepţia parlamentară a luptei politice, s'a năruit neputincios să se apere ca orice alt regim timorat de umflarea valului „revoluţiei".

Terminând nu pot să nu amintesc că dintre oamenii politici ai lumii libere Senatorul Mac Carthy pare a fi fost singurul care a înţeles că tactica insurecţională comunistă nu poate fi sdrobită decât pe propriul ei teren, căci, după cum am văzut, mijloacele clasice democratice de apărare a statului sunt incapabile de reuşită. Cei care strigă că drumul duce la „fascism" sunt analfabeţi politici, când nu sunt „tovarăşi de drum" interesaţi, iar îndemnul la procedee zise democratice" constitute o adevărată „invitaţie la sinucidere".

E. LOZOVAN

Amintiri şi mărturii cu privire la campania din Moldova din anul 1944

de MIHAI VICTOR
fost observator înaintat de artilerie

Jur credinţă Regelui, Ţării şi Conducătorului Statului Român;
Jur să execut fără murmur şi şovăire ordinele;
Jur să lupt până la moarte pentru drepturile Neamului românesc;
Jur să fiu cinstit! Aşa să-mi ajute Dumnezeu!
(Formula jurământului militar în 1942)

Am întâlnit mulţi care mi-au pus întrebarea ce a fost şi cum a fost în acel nenorocit sfârşit de vară al anului de graţie 1944 când, în urma unor cumplite svârcoliri care au durat cinci luni de zile şi în decursul căror luni au căzut peste 20000 ostaşi români, armata ce apăra Iaşul a fost transformată într'o gloată dezorientată şi fărâmiţată ce se revărsa ca un puhoi spre Sud, spre ultima ei speranţă: linia de fortificaţii Galaţi-Nămoloasa-Focşani. Această spulberare a unei disperate rezistenţe româneşti în faţa cotropitorilor veniţi din Răsăritul, de unde atâtea hoarde barbare ne-au învadat în decursul istoriei, a fost „operaţia" ce a precedat „măreţul act dela 23 august 1944". Poate cea mai ruşinoasă înfrângere din toată istoria unui popor aşezat ca o piatră de hotar la marginile civilizaţiei, cea mai ruşinoasă înfrângere prin cauzele care au provocat-o şi fatală prin consecinţele ei dezastruase şi ireversibile.

Sunt mulţi acei care presupun că prăbuşirea frontului s'a datorat unei trădări, dar totuşi doriau să afle precis dacă a fost trădare ori nu. Ei bine, pentru mine nu mai există de multă vreme nici un fel de dubiu: DA, a fost trădare din partea unora şi o crasă inconştienţă din partea altora, din partea acelora care n'au văzut pădurea din cauza copacilor, adică nu au înţeles că ACOLO LA IAŞI se juca ultima carte pentru soarta poporului român. Mânaţi de resentimente şi ambiţii personale, roşi de orgoliu, pe cât de incompetenţi, pe atât de proşti şi orbi, aceştia au premeditat şi au contribuit la dezastru, au distrus România şi, până la urmă, s'au distrus pe ei înşişi...

Voi încerca aşadar să descriu ceea ce am trăit şi am văzut, din perspectiva unui ofiţer subaltern, neiniţiat în „tainele zeilor" dela comandamente, adică din perspectiva unuia din zecile de mii de ofiţeri cărora nu li s'a cerut altceva decât să execute „fâra murmur şi şovăire" ordinele, cu riscul de a fi schilodiţi sau a-şi lăsa viaţa în noroiul tranşeelor „pentru Patrie şi pentru Rege..."

Am fost, am rămas şi voi rămâne până la sfânşitul vieţii mele strâns legat sufleteşte de toţi acei care ascultători, plini de încredere şi în spirit de devotament faţă de şefi, s'au lăsat mânaţi orbeşte la moarte, pentru patrie şi pentru spravieţuirea neamului lor, ajungând până pe crestele Caucazului, pentru ca, după aceia, în numele aceleiaşi patrii, să fie daţi „plocon" în mâinile duşmanului de către unii din marii şefii. Oare când au minţit şi au fost ticăloşi aceştia, întâia sau a doua oară? Nici în această privinţă, pentru noi nu există dubiu. O Patrie! Câte nelegiuiri nu s'au comis şi nu se comit în numele Tău şi pe spinarea Ta... Ostaşilor români care s'au sacrificat şi care au fost sacrificaţi, le dedic aceste rânduri, ca o datoria sfântă faţă de ei şi ca aducere aminte că am fost cu toţii cândva o apă şi un pământ.

Voi istorisi fapte mărunte, aparent lipsite de prea mare importanţă, aşa cum le-au trăit zeci de mii, dar care, legate unele de altele, alcătuiesc un tot unitar şi redau o imagine... Imaginea ce a precedat noaptea cea neagră şi lungă ce s'a lăsat asupra României şi a împins hotarele Întunerecului spre Apus, în inima Europei...

*

DOLCE ET DECORUM EST PRO PATRIA MORI!

Martie 1944... Un început de primăvara ce se arăta a fi ca toate celelalte primăveri, dătătoare de speranţe şi răscolitoare de viaţă pentru întreaga natură...

În primăvaia vieţii eram şi noi, elevii Şcoalei de Ofiţeri de Rezervă Artilerie (S.O.R.A.) din Craiova. Ţesând visuri şi plini de entuziasm, primăvara aceasta însemna pentru noi şi altceva: împlinirea misiunii noastre de luptători de front, misiune pentru care ne pregătisem serios timp de doi ani. Uama să arătăm acum ce putem, porniţi — cum s'ar zice — pe fapte mari... Aveam camarazi basarabeni care trăisera sub ocupaţia sovietică un an de zile. Ei au fost primii care ne-au povestit despre sinistra dubă neagră, ce se oprea, noapte de noapte, când la o poartă când la altă poartă. Se oprea ca sa ia cu ea oameni nevinovaţi ce nu mai reapăreau vreodată. Uneori lua doar pe unul singur dintr'o casă, dar alteori familii întregi, în timp ce vecinii, ascunşi în spatele feresrelor neluminate, se întrebau cu groază dacă în noaptea următoare nu-i venea rândul unuia dintre ei sau lor toţi?

Ştiam deci ce înseamnă comunismul şi care-i sunt cei dintâi paşi după ce se înscăunează. O aflasem dela oameni ce o simţiseră pe pielea lor proprie şi despre care ştiam că nici nu mint şi nici că exagerează.

Eram deasemenea convinşi că mulţi dintre noi vor fi schilodiţi şi că alţii vor muri în această încleştare. Ne împăcasem şi cu acest gând, fireşte cu oarecare strângere de inimă, inevitabilă, ţinând seama că cei mai mulţi dintre noi abia împliniseră vârsta de 21 de ani...

Nici unul din noi nu ştia şi nici nu bănuia atunci că, în afara duşmanului din faţă, vom fi loviţi mişeleşte pe la spate. Nu ştiam atunci, lucru ce l-am aflat abia după mulţi ani, că unul din rândurile noastre, „băiat simpatic", era agent sovietic. Şi nici prin gând nu ne trecea că unii din şefii noştri ne vor vinde... Când l'am văzut pe comandantul şcoalei pentru ultima oară în uniformă, nu ştiam că-l voi revedea după câţiva ani, tot aşa de demn, dar în costum vărgat de puşcăriaş, în spatele unor zăbrele comuniste... pe acelaşi colonel Halalău, şef excepţional. Erou! Credeam că vom fi comandaţi numai de eroi, nu şi de trădători...

Dar să încep istorisirea.

Era în 22 sau 23 martie... În şcoală mare agitaţie: se dădeau în grabă ordine, se citeau ordine... Fusesem avansaţi la gradul de "Elev plutonier-major-adjutant" şi urma să plecăm imediat la unităţile cărora le aparţineam. Am primit toţi uniforme noi de trupă, aşa cum purtau atunci toţi ofiţerii pe front. Cui îi era dat să moară pe câmpul de bătaie, statul avusese deci grijă ca el să moară „bine îmbrăcat"...

Regimentul din care făceam parte era 64 Artilerie, în garnizoană la Roman. Acolo urma să plec! La acest regiment făcusem trei luni de stagiu în 1943 şi participasem cu el la manevrele din regiunea Târgul Frumos. M'am întrebat atunci, dece i-o fi spunând acestui târg, cel mai prăpădit ce mi-a fost dat să văd, „frumos". O fi fost poate el frumos în trecutul îndepărtat, când Domn al Moldovei era Petru Rareş, sau pe vremea lui Lăpuşneanu...

În consecinţă, eu locuind chiar în Craiova, am alergat acasă pentru a-mi face în mare grabă bagajul. Eram stăpânit de emoţie. Din familia mea, toţi bărbaţii participaseră la câte un război: ambii bunici, tata, unchii, verii mei... Acum îmi venise şi mie rândul să-mi dau tributul... Nu ştiam că Ruşii ajunseseră la Prut, dar intuiam că situaţia ere foarte gravă...

La plecare, mama m'a îmbrăţişat şi mi-a spus doar atât: „Să-ţi faci datoria şi să te întorci sănătos!" Şi-a înfrânt emoţia la despărţire şi n'a plâns. În sinea mea, i-am mulţumit atunci... Dar sunt sigur că a izbucnit în plâns după ce am părăsit casa. Care mamă nu plânge oare când îi pleacă feciorul la război?...

În gară, nu ştiu pentru care motiv, am fost îmbarcaţi în vagoane de marfă, dar fără să fim deloc înghesuiţi. Din cei vreo 15 câţi eram în acelaşi vagon, eram şase din 64 Artilerie. În timp ce trenul s'a pus în mişcare, priveam melancolic spre oraşul ce se pierdea încet, încet, scăldat într'un apus de soare roşu, prevestitor de furtună...

(va urma)

MERCENARII LOGOSURILOR INSTIGĂ

(urmare din pag. 4)

Ascendențele celui de-al treilea în brelan nu se cunosc, după cum nu se cunoaște nici adevăratul său nume. Cunoscut este doar faptul că Emil Georgescu a ajuns procuror la București datorită ticăloșiilor pe care le-a făcut la Telega, după cum, în Germania, și-a rotunjit frumușel salariul dela „Free Europe“ escrocând o serie de nenorociți și făcând afaceri cu indivizi din lumea interlopă.

Din motive ce se vor vedea mai jos, am asociat numele acestui alogen neintelectual cu numele celor doi intelectuali români din „lumea bună“.

După ce și-a luat postul în primire, Domnul Vlad Georgescu nu prea se omora să vorbească la microfon, limitându-se la o emisiune destul de anodină „Oameni de ieri și de azi“, emisiune în care i-a adus un vibrant omagiu și lui Scarlat Calimachi. Acum însă, Domnului Vlad Georgescu îi place să stea de vorbă cu ascultătorii. A început-o domol, până ce a ajuns să se rățoiască la ei; le face reproșuri, îi instigă, și instigă la revoluție... ca în Polonia. Domnul Orăscu îi ține isonul, **iar Emil Georgescu are nerușinarea să acuze poporul român de lașitate.**

După ce și-au bătut joc ani de-a rândul de poporul român, pe care l-au strâns în chingile dogmatismului marxist-leninist propagat și impus de ei, beneficiarii regimului comunist **îl acuză astăz de lașitate** și-l instigă să facă ce fac Polonezii, acesta dela microfonul postului de radio „Free Europe“. E strigător la Cer!

România nu-i Polonia și ce-și pot permite Polonezii, nu pot s'o facă Românii.

În cel de-al doilea război mondial, Polonia a fost aliata puterilor învingătoare, iar noi am fost printre cei învinși, în ciuda participării și tributului de sânge pe care l-am dat în „războiul anti-hitlerist“. Când ostașii români muriau cu zecile de mii în Cehoslovacia, noi eram vânduți la Ialta...

Polonezii din Statele Unite, vreo 8 milioane dacă nu și mai mulți, sunt acolo un factor electoral, au permanent reprezentanți în Congres și în posturi de răspundere din administrație, pe când românii cetățeni americani sunt foarte puțini și fără vreo influență politică.

Biserica Catolică este puternică în Polonia, mai puternică decât în multe țări occidentale, a avut un cardinal extrem de curajos și dispune și astăzi de propriile ei organizații sociale, de școli și de asociații culturale. La noi, după scoaterea în afara legii a Bisericii Unite cu Roma, Biserica Ortodoxă a dat un lamentabil examen. Această biserică a fost și a rămas impotentă și servilă.

În Polonia, țăranul își are petecul lui de pământ care-i hrănește familia și îi asigură și un beneficiu. La noi, țărănimea a fost deposedată, satele pauperizate, mulți țărani lucrând acum în fabrici și pe șantiere de construcții.

Conștiința de clasă socială a muncitorimii poloneze este de vechie tradiție, ceea ce la noi nu este cazul.

Tocmai datorită poziției pe care stă și a influenței pe care o exercită Biserica Catolică în Polonia, pătura intelectuală nu s'a înfeudat regimului. Intelectualii polonezi, chiar când sunt „de stânga“, și-au păstrat independența. La noi, pătura intelectuală a fost nimicită la Canal, în închisori și în lagărele de muncă forțată. Intelectualii de astăzi, educați în doctrina comunistă, nu sunt în stare să dirijeze o revoluție, fie ea chiar pașnică.

Este aberant să compari starea de fapt din Polonia cu cea din România. Dacă s'ar produce, o revoluție în România nu poate fi dirijată și deci nici pașnică.

Și totuși, când lucrurile au luat o întorsătură mai serioasă în Polonia, trupele de securitate au deschis focul. La noi, ar fi o nemaipomenită baie de sânge...

Se prea poate ca Americanii să aibă interes să se producă turburări grave în țările de dincolo de „Cortina de fer“, dar fără să aibă gândul de a sări în ajutorul celor ce s'ar răscula. Chiar și pentru acest motiv, suntem datori să demascăm și să înfierăm pe acei care instigă la revoluție la noi în țară.

Cum adică, să ne facem complici cu mercenarii logosurilor dela „Free Europe“ și să le dăm posibilitatea să-și umfle pieptul și să zbiere la microfon, în timp ce frații noștri vor fi măcelăriți? Revoluția pe care o preconizează dumnealor va fi imediat reprimată. De pe urma ei nu vor rămâne decât victime și suferințe și mai mari. În locul Americanilor care vor privi desfășurarea lucrurilor dela distanță, vor interveni însă Rușii. Abia așteapta ei asemenea ocazie. Ori, poate asta și vor mercenarii logosurilor dela „Free Europe“?...

Suntem siguri că cei cu inimă română își vor da seama cât de gravă este această problemă și de aceea vom reveni asupra ei.

Ion PANTAZI

„Așa fraților, aduceți-vă aminte atunci că vă strigă din mormânt străbunii noștri: fiilor noi încă am fost nu odată în împrejurări grele, cum sunteți voi astăzi, și de multe ori am suferit doară și mai mari rele decât voi; fost-am cu Goții, dar nu ne-am făcut Goți; fost-am cu Hunii, dar nu ne-am hunit; fost-am cu Avarii și nu ne-am avarit; fost-am cu Bulgarii și nu ne-am bulgărit; fost-am cu Rușii și nu ne-am rusit; cu Ungurii și nu ne-am ungurit; cu Sașii și nu ne-am nemțit. Așa este, fiilor, nu ne-am ungurit, nu ne-am rusit, nu ne-am nemțit, ci ne-am luptat ca Români pentru pământul și numele nostru, ca să vi-l lăsăm vouă dimpreună cu limba noastră cea dulce ca cerul sub care s'a născut; nu vă nemțiți, nu vă rusiți, nu vă unguriți nici voi, rămâneți credincioși numelui și limbii voastre, aparați-vă ca frații, cu puteri unite, în pace și în resbel; vedeți cum ne-am luptat noi pentru limba și romanitatea noastră, luptați-vă și voi și le apărați ca lumina ochilor voștri...“

SIMION BĂRNUȚIU

Contribuții pentru Stindardul:
SPARKASSE
FÜRSTENFELDBRUCK - WEST
Konto 8756744 für Stindardul
Heimstättenstr. 39
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec bancar sau mandat internațional
pe adresa redacției
BALDUIN HELM-STR. 16
8080 Fürstenfeldbruck

Un ziar american despre tovarășii dizidenți dela „EUROPA LIBERĂ“

Ceea ce nu credea nimeni că se poate întâmpla, s'a întâmplat: un ziar american a luat la tărbăceală „vedetele“ dela „departamentul românesc“ al postului de radio „Free Europe“.

Sub semnătura Domnului Dirk Anthonis, cotidianul „New York Tribune“ din 19 și din 20 ianuarie 1984 a demascat o serie de foști beneficiari ai regimului comunist, aciuiți astăzi la postul de radio „Free Europe“, unde pozează în campioni ai tuturor libertăților.

În cele două articole, „New York Tribune“ a spus chiar mai mult decât am spus noi, din păcate însă și lucruri inexacte. Profesor la Academia de partid „Ștefan Gheorghiu“, de exemplu, Vlad Georgescu n'a fost, cum pretinde ziarul american. În asemenea cazuri se impune ca atât informațiile, cât și sursele să fie verificate.

Încolo, tot ce a scris ziarul este adevărat: Emil Georgescu a trimis la pușcărie sute de țărani, chiaburi și nechiaburi (NN. Când era procuror la Telega); Vladimir Tismăneanu, secretar UTC la București și activist la „Agitație și propagandă“, a fost protejatul lui Leonte Răutu, omul Moscovei; Șerban Orăscu zis Papillon a fost agitator la „Frontul unității socialiste“; Cornel Dumitrescu, apologetul procurorului-escroc Emil Georgescu la „Cuvântul românesc“, secretar UTC la Brașov; Virgil Ierunca, troțchist notoriu la Paris; Liviu Floda, șef de cadre la uzinele „Titan“ etc., etc. ... Oare și de data aceasta, responsabilii americani dela numitul post de radio nu vor lua nici o măsură? Așteptăm!

Pentru românii din Germania și din spațiul germanic

Desigur că mai fiecare dintre Dvs care a stat de vorbă cu vecini, cunoscuți sau prieteni germani, a ajuns la constatarea că acești interlocutori nu aveau decât foarte vagi cunoștințe despre România, despre Români și despre participarea noastră în cel de-al doilea război mondial alături de Wehrmacht. Cei mai mulți dintre ei minimalizează aportul și sacrificiile ostașilor români în campania din Răsărit, unii pretinzând chiar că „defecțiunea“ trupelor române ar fii cauza catastrofelor dela Cotul Donului și dela Stalingrad, deși o serie întreagă de generali germani care au avut sub comandă unități române, în scrierile lor, au adus elogii soldatului și ofițerului român pentru abnegația și spiritul de sacrificiu de care au dat dovadă pe câmpul de luptă.

Elogios despre oștirea româneasca s'au pronunțat generalii Jaenneke, comandantul Armatei a 17-a germane, Konrad, comandantul Corpului de Munte german din Caucaz, Braun, comandantul Diviziei a 4-a Munte germană în Caucaz și la Capul de pod din Kuban, Versok, comandantul unei divizii germane la Sevastopol, precum și Colonelul Adolf von Ernsthausen („Wende im Kaukasus“) și Maiorul Assy Hann, as al Aviației germane („Ich spreche die Wahrheit“). Generalul Hans Dörr, care a scris cea mai documentată lucrare asupra bătăliei pentru Stalingrad („Der Feldzug nach Stalingrad 1942/1943“, Podzun-Pallas-Verlag, D-6360 Freiburg 3, 1983), consacră în această lucrare un capitol întreg ofițerului și soldatului român: „Der rumänische Verbündete“, spunând între altele: ... „De-la începutul campaniei din Răsărit, Armata română a participat cu numeroase trupe la operațiuni. În cadrul marilor unități germane, Românii au luptat cu vitejie și au îndeplinit toate misiunile încredințate... Mareșalul Antonescu și comdanții de armate Dumitrescu (Petre) și Constantinescu (Claps), în fidelă camaraderie, au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a onora frăția de arme și pentru o bună colaborare cu conducerea germană. Modest, nepretențios, soldatul român s'a luptat vitejește, iar două divizii române au împărtășit soarta Armatei a 6-a la Stalingrad...“ Pe timpul acestei bătălii, Generalul Dörr find șeful comandamentului german de legătură pe lângă Armata a 4-a română (Copurile VI și VII armată, precum și diviziile 5 și 8 de cavalerie române), a fost în măsură să cunoască faptul că dotarea cu armament a unităților române care, din pricină că Germania nu trimisese încă materialul cerut și plătit cu livrările de petrol și de cereale, nu dispuneau de tunuri anticar capabile să facă față tancurilor sovietice T-34, nu dispuneau nici de aruncătoare grele de 120 mm (**NN.** Aceste aruncătoare grele n'au intrat în dotare decât în vara anului 1943, ele fiind fabricate însă în România), nici măcar de o singură companie de tancuri la întreaga Armată a 4-a română din Stepa calmucă și nici de un număr suficient de baterii de artilerie grea.

Pe baza acestor constatări, Generalul Hans Dörr, își încheie capitolul despre „Aliatul român“ cu următoarea concluzie: „În asemenea condițiuni, a fost **un act lipsit de cavalerism** când s'a cerut unităților române să execute operații militare identice cu acelea ce se așteptau dela o divizie germană dotată cu armament modern... **Germania s'a făcut vinovată de abuz față de acest aliat.** Și aceasta impune excluderea oricărei critici nefavorabile la adresa lui“. Mai clar nici că se poate!

Din păcate însă, asemenea scrieri sunt foarte puțin citite în Germania de astăzi care, de aproape 40 de ani, este obligată să suporte, fără drept de protest, cea mai ignobilă propagandă defetistă, de demoralizare și de defăimare a trecurului național. Mulți librari se feresc să expună în vitrină astfel de cărți, le țin ascunse în rafturi dosite sau nici nu le comandă la editurile respective.

Până la ora actuală, din partea românească nu există decât o singură carte în limba germană care să descrie, din perspectiva unui ofițer de front, comandant de escadron, cu sinceritate și fără exagerări, epopeea la care a participat armata noastră în Răsărit și sacrifile pe care le-a adus această armată pentru o cauză ce ar fi trebuit să fie a întregii lumi civilizate. Această carte s'a bucurat de 126 recenzii elogioase în ziare și reviste germane, franceze, suedeze, belgiene de limbă flamandă, serbo-croate, elvețiene de limbă franceză, spaniole și estoniene. Unii critici literari nu au ezitat să spună chiar că ea este cea mai bună povestire în legătură cu cel de-al doilea război mondial, „un adevărat monument ridicat spre cinstirea soldatului român“...

Dar și această carte nu ajunge decât cu greu în mâna cititorului german, ea având de înfruntat regimul impus de către făuritorii de opinie publică care, în Republica Federală Germania, sunt cu adevărat a patra putere în stat.

Pentru acest motiv, ne adresăm celor cu inimă română, celor care nu pot rămâne indiferenți la neadevărurile și calomniile ce sunt puse în circulație la adresa noastră și îi rugăm să comande această carte și s'o dăruiască unui cunoscut sau unui prieten german. Suntem convinși că, după ce o va ceti, acesta o va recomanda și altora s'o citească. Compatriotul care va da curs acestui îndemn și acestei rugăminți va face o treabă românească, contribuind astfel la a sparge, cât de cât, zidul de ignoranță, de nepăsare și chiar de ostilitate ce ne împresoară.

I. V. Emilian
Der phantastische Ritt

420 pagini, 40 ilustrațiuni și schițe, volum legat în pânză. Costul unui exemplar DM 38,— Verlag K. W. Schütz KG — 4994 Preuß. Oldendorf.

Cartea se poate comanda la centrul de distribuție al edituriì

Buchdienst Göttingen
Postfach 1180
D-4994 Preußisch Oldendorf
Telefon: (65742) 20 73

sau prin orice librărie din Germania, Austria și Elveția, indicându-se numele editurii.

Cu reducere de 10% a prețului, „Der phantastische Ritt“ se poate procura și prin redacția noastră, noi dispunând însă de un număr limitat de exemplare.

IDEAL UCIS

Lui I. V. Emilian autorul Călăreților Apocalipsului.

Vai, toate visele care-au mințit azi iar ne mint;
La porțile'ntunerecului atârnat de-un șnur
Stă duhul răsucit, un luger fin de hiacint,
Al insului crescut în idealul veșnic, pur.

Grădinile ce-au fost cândvă în floare
S'au veștejit căutând la Soartă împlinire;
Prin lucruri curge tămâioasa boare
Pe devastatele în toamnă, cimitire.

Tot cel ce-a vrut izvorul de lumină și'ncă-l vrea mereu
Ajuns-a fugărit, un dram de omenie să cerșască,
Rănit, se roagă la icoana ochilor lui Dumnezeu
A disperării turme, iarba inimii să nu i-o pască.

Zdrobind toți monștrii care-așteaptă în ocol
Pe treptele ce le-om sui, zori albe, sfânt hotar,
Din tot noianul cerului pierdut și gol
O să putem să mai clădim în suflete, altar?

1976—1983 **Ovidiu Vuia**

MAIOR ION BUMBĂCESCU
Promoția 1924 Cavalerie

Ne-a părăsit și el, cavalerul fără teamă și fără reproș, intrepidul călăreț din echipa noastră națională hipică de odinioară, Maiorul Ion Bumbăcescu, acel ce a fost și a rămas soldat din creștet până'n tălpi.

Era din Dolj! A urmat cursurile Liceului Miltar Craiova pe care l-a absolvit în 1922; apoi, doi ani de școală de ofițeri la Târgoviște. Înălțat la gradul de sublocotenent la 1 iulie 1924, după Școala Specială de Ofițeri de Cavalerie, a făcut și „Echitația" la Sibiu, la terminarea căreia a fost selecționat pentru echipa națională hipică, aceasta atunci când echipa României se număra printre cele mai bune din lume.

Mult timp, în grad de locotenent și în grad de căpitan, Ion Bumbăcescu a aparținut Regimentului 5 Roșiori „Împăratul Nicolae II", al cărui comandant, Colonelul Gheorghe Cialik, i-a fost model, atât în cariera militară cât și în viața de toate zilele.

A ținut să-și urmeze acest șef excepțional pe tot timpul campaniei din Răsărit: la Doneț și în Calmucia, când Generalul Cialik era la comanda Diviziei a 4-a Infanterie; în Caucaz și la Capul de pod Kuban, când Cialik era comandantul Corpului de Cavalerie.

După ce a căzut prizonier în Ungaria, urmând impulsul inimii lui de român, Maiorul Ion Bumbăcescu s'a prezentat voluntar pentru a continua lupta împotriva bolșevismului și pentru a apăra ceea ce se numește civilizația europeană. A fost comandat de batalion și apoi al Regimentului 3 de voluntari români ce era în curs de constituire în tabăra de instrucție dela Kaufholz, în Austria.

I-a fost dat să trăiască altă prăbușire, alt prizonierat și toate urmările ce au de suferit învinșii. Și totuși, nu s'a lăsat învins. A fost nu numai conducătorul, ci și motorul Asociației Românilor din Sud-vestul Germaniei. Neobosit, cu dragoste și în spirit de camaraderie s'a ocupat de amenajarea și îngrijirea cimitirului militar românesc dela Rastatt.

Angajându-se total în problemele românești și în problemele exilului, Maiorul Ion Bumbăcescu va rămâne un exemplu pentru pribegii români. S'a străduit să ne afirme prezența și vrerile în vremuri grele, când refugiații trăiau ca vai de lume, fără ajutor din partea nimănui, nu ca astăzi, când noiveniții primesc și locuință și ajutor social, fapt ce-i face pe mulți să uite că au și obligații de împlinit față de neamul din care se trag.

Maiorul Ion Bumbăcescu s'a stins din viață la 22 ianuarie 1984, la Chicago și a fost înmormântat în Rosenhill Cemetery în ziua de 25 ianuarie, petrecut pe ultimul lui drum de foarte mulți compatrioți, unii din ei veniți dela mari depărtări.

Prin moartea lui, exilul militant, singurul care merită numele de exil, pierde unul dintre cei mai valoroși luptători ai săi. Suntem convinși că nu numai camarazii din arma cavaleriei îi vor păstra vie amintirea acestui călăreț între călăreți și român fără prihană.

I. V. EMILIAN

Generalul de Corp de Armata Gheorghe Cialîk n'a fost numai unul din cei mai capabili comandanți de mari unități, ci un șef unic în felul lui: de-o corectitudine desăvârșită, refuzând toate privilegiile de care se bucură în general cei mari în ierarhia militară și cât se poate de înțelegător față de subordonați. A cerut ofițerilor de sub comandă să-i trateze omenește pe soldați, mergând până acolo încât le-a interzis să-i înjure. A cerut tuturor să se îngrijească ca hrana trupei să fie corespunzătoare efortului ce se cere dela luptători.

În fotografia de față, îl vedem gustând ciorba la bucătăria unei companii din Regimentul 93 Infanterie dela Arad, regiment atașat diviziei sale pe timpul luptelor din regiunea Donețului, în vara 1942.

„Așa este, fără naționalitate nu e libertate, nici lumină nicăirea, ci pretutindeni numai lovituri, întuneric și amorțire... Naționalitatea e libertatea noastră cea din urmă și limanul mântuirii noastre viitoare..."

SIMION BĂRNUȚIU

Ceva despre «MILENIUL MAGHIAR»

de G. BADEA-LĂTUCEANU

Este bine cunoscută obstinația cu care iredentismul și revizionismul maghiar afirmă cu orice ocazie că Transilvania a aparținut Statului Maghiar 1000 de ani. Această afirmație a devenit de mult un loc comun în arsenalul de „argumente" al șovinismului maghiar.

Am arătat pe larg în altă parte (vezi lucrarea: „În numele Adevărului", Ed. Stindardul, 1984) că „mileniul maghiar" se reduce de fapt la 51 de ani, timp în care Transilvania a aparținut DE JURE Ungariei.

În a doua jumătate a secolului trecut odată cu înființarea — în cadrul dualismului austro-ungar — a statului n a ț i o n a l maghiar, apare și nevoia justificării drepturilor sale asupra provinciei ROMÂNEȘTI, Transilvania, care până atunci fusese principat autonom sub suveranitatea Casei de Austria. „Justificarea" avea însă toate caracterele unui cerc vicios. Un stat național poate lua ființă numai pe baza și în virtutea existenței unei națiuni; ori în cadrul statului național maghiar națiunea maghiară era m i n o r i t a r ă, la fel ca celelalte națiuni conlocuitoare. Așa stând lucrurile, era complet nejustificată pretenția ca dintr'un conglomerat de națiuni minoritare să ia naștere un stat NAȚIONAL maghiar. El apare arbitrar nejustificat și artificial, nu ca un rezultat al **existenței** națiunii; ba din contră, ca un instrument prin care se va încerca **crearea** națiunii maghiare majoritare. Asistăm astfel la nașterea forțată a unui stat anacronic, despotic, și nedrept pe care istoria nu-l va suporta mai mult de o jumătate de secol.

Pentru punerea în lumină a acestei anomalii dăm mai jos situația etniilor statului maghiar înainte și după **crearea** lui. (Datele au fost extrase din lucrarea lui Pál Hunfalvy, Ethnographie von Ungarn, Budapest, 1877).

În 1840 în Ungaria + Croația + Slovacia + Transilvania + Părțile de graniță, din 12.888.406, 4.812.759 erau Unguri

În 1851 în Ungaria + Croația + Slovacia + Transilvania + Părțile de graniță, din 13.667.868, 4.939.734 erau Unguri

În 1870 în Ungaria + „Coloniile maghiare", adică provinciile de mai sus anexate în 1867, din 15.171.357, 6.156.421 erau Unguri

*

Dacă creatorii statului național maghiar s'ar fi limitat cuminte la teritoriul Ungariei propriu zise (al Ungariei de azi, în care Ungurii de bine de rău sunt majoritari) ar fi dovedit mai mult simț al realității. Dezlănțuirea lăcomiei teritoriale și disprețul față de identitatea etnică a celorlalte națiuni înglobate cu forța în statul maghiar a fost, după unii istorici avizați, **motivul primului război mondial.**

Pentru a ascunde „lacuna etnică", dar mai ales pentru a justifica măsurile luate cu scopul înlăturării acestui grav neajuns, politica statului maghiar a pus în circulație sofisme, artificii și neadevăruri în care spera că se va încurca ori cine ar încerca să afle adevărul realității etnice a NAȚIUNII MAGHIARE și a conținutului său.

Câteva exemple ne vor lămuri modul de gândire maghiar; (Sursele sunt maghiare).

„Conform dreptului maghiaro-transilvan (?) în trecut națiunea maghiară n'a „jucat nici un rol; numai nobilimea maghiară. La fel nici națiunea germană, slavă, valahă; dar nobilii germani, slavi și valahi au aparținut „nobilimii maghiare" (P. Hunfalvy, Românii și pretențiile lor, Viena 1883, p. 263).

„Voevozii valahi, deîndată ce sunt amintiți în documente apar ca nobili ,maghiari' (idem, P. 112). Același fapt se afirmă și despre nobilii germani (Deutsche Ritter) care în timpul regelui Ștefan cel Sfânt au fost sprijinitorii principali ai regatului său; ei au jucat mai târziu un rol important la curtea regală. O mare parte din familiile nobile din Ungaria se trag din acești ,Deutsche Ritter' ", (idem, p. 46).

„Regii maghiari au înobilat o mulțime de Cneji români. Acest exemplu l-au urmat nobilii transilvani care la rândul lor au ridicat la rangul de nobili pe mulți români", (idem, p. 182).

„Numărul preoților români înobilați nu pare a fi fost restrâns pentrucă o decizie a landtagului din 1678 hotărăște că în viitor preoții români să nu mai fie înobilați; însă cei înobilați până la acea dată să fie primiți în rândul nobililor, (pe măsură) în baza documentelor de înobilare" (idem p. 182, cf. Benkö, Transilvania, I, 473).

Din următorul citat reiese clar scopul înobilării ca și al acordării titlurilor și funcțiunilor în ierarhia statului, dar mai ales modul în care erau privite de către Unguri aceste titluri și funcțiuni.

„Nicolae Olahul dovedește prin numele său originea română, dar în calitate de Prelat catolic era U N G U R la fel ca și Huniazii", (idem, p. 261).

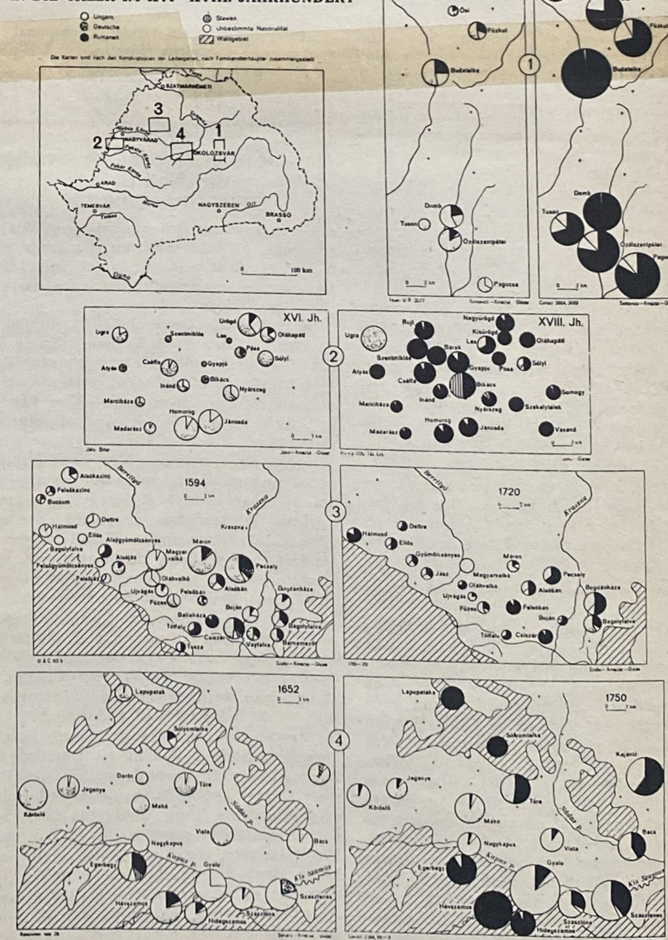
Ungur??? Într'o diplomă a împăratului Ferdinand I citim următoarele:

„Valahii, conaționalii tăi (GENTILES TUI) se trag — după cum e cunoscut — din Romani, stăpânitorii lumii, de aceea se numesc Români; neamul tău a dat naștere la mulți conducători de oști străluciți, printre care se numără Joan de Huniade, tatăl vestitului rege Matei, ambii fiindu-ți strămoși apropiați", (idem, p. 261).

În urma atâtor evidențe, cine s'ar mai putea îndoi de bunele intenții maghiare în ceea ce privește frecventele acțiuni de înobilare? Astfel sub diferite pretexte o mare parte din națiunea română a fost c o n f i s c a t ă treptat în folosul și spre sporirea națiunii maghiare. Maghiarizarea, secretul supraviețuirii națiunii maghiare (Herder, acum două secole atrăgea atenția asupra faptului că Ungurii sunt sortiți pieirii ca națiune) va lua de-alungul „mileniului" variate forme, de la înobilare până la... interzicerea stabilirii în unele orașe din Ungaria a persoanelor ce poartă nume nemaghiare.

Și toate acestea pentru a umple GOLUL cauzat de **deficiența genetică** a neamului maghiar, pericol ce-i va amenința existența pe tot parcursul istoriei sale.

Hunfalvy, marele corifeu al luptei pentru „cauza maghiară" citează un document din 1515 care conține plângerea unui preot din Also-Kenyér (localitate din preajma Orăștiei) ce constată descreșterea populației maghiare și creșterea celei românești, (idem 287). Acest „dezechilibru" în defavoarea Ungurilor este o realitate de necontestat. Literatura de specialitate maghiară îl prezinta însă într'o lumină compet falsă, cu scopul de a-i ascunde cauza adevărată. După istoricii maghiari descreștera populației unguresți se datorește „invaziei" în Transilvania a păstorilor nomazi valahi a căror țară de baștină este... Sudul Dunării; invazie ce are loc bineînțeles după sosirea și luarea în stăpânire a acestui teritoriu de către Unguri. Exact pe dos decât realitatea. În felul acesta Românii sunt prezentați în țara lor ca străini, venetici, și conform adagiului: „Prior tempore, potior jure", Transilvania **trebue** să aparțină Ungurilor, fiind ea pământ unguresc, pentrucă nu există dovezi scrise despre existența aici a poporului român și a formațiilor statale românești înaintea sosirii Ungurilor; iar dacă totuși așa ceva există ele nu vor fi luate în cosiderație. Dar mai întâi iată, din sursă maghiară — „Ungarischen Historischen Gesellschaft" Budapest, 1940) —, opt hărți reprezentând patru micro-regiuni din Transivania care pun în evidență la interval de 1—2 secole schimbarea raportului dintre etnia maghiară și cea română.

Dacă privim mai atenți respectivele hărți, se impun următoarele EVIDENȚE:

1. Dacă am admite teoria imigrării, această „invazie", pătrundere în Transilvania a Românilor ar fi trebuit să fie de mare anvergură, altfel nu se poate explica prezența dominatoare, masivă și generalizată a lor aci. Este însă imposibil ca NICI UN DOCUMENT să nu pomenească măcar de o asemenea mișcare de populație. E greu

de presupus că straşnica administraţie austriacă în secolele 16, 17 şi 18 să treacă cu vederea fenomenul, dacă ar fi avut loc. Ori teoria imigrării se dovedeşte a fi o nereuşită invenţie, născocită cu dublul scop de a camufla scăderea populaţiei maghiare şi în acelaşi timp de a prezenta, FĂRĂ NICI O ACOPERIRE FAPTICĂ, pe aborigeni (Români) drept venetici, privându-i astfel de drepturi.

2. Teoria imigrării, a „pătrunderii" ar putea explica, dacă s'ar sprijini pe documente, prezenţa masivă a Românilor în aceste locuri dar în nici un caz descreşterea etniei maghiare. Că preponderenţa crescândă a Românilor nu se datoreşte imigrării lor ci unui spor normal care e cu atât mai evident cu cât Ungurii scad, ne-o dovedesc şi următoarele date furnizate de recensământul maghiar din 1900. În lista de mai jos se află localităţile conţinute în hărţile celor 4 micro regiuni.

Localitatea	Judeţul	Plase	Locuitori	Români	Rom. %
HARTA 1.					
Tuson (Tuşin)	Cojocna	Sărmaş Mare	828	565	68
Budatelek (Budatelke)	„	„	1077	980	90
Domb (Dâmb)	„	„	976	875	89
Uzdiszenpeter (Sâmpetru)	„	„	1326	1071	80
Manyik (Mănik)	„	Chiochis	543	473	87
Füzkut (Fiskut)	„	Ormenis	639	581	90
Pagocsa (Pogăceaua)	Mureş-Turda	Mureş-Superior	1823	1508	82
HARTA 2.					
Ugra (Ugra)	Bihor	Cefa	2275	46	(279 Gr. Ort)
Rojt (Roit)	„	„	930	894	96
Nagyürögd (Nogihorid)	„	Centrală	1171	986	84
Kisürogd (Chişirigd)	„	„	687	655	95
Olahpati (Apateul Român)	„	„	515	469	91
Les (Leş)	„	„	896	552	61
Posa (Pauşa)	„	„	473	376	79
Somogy (Şumuiug)	„	„	739	703	95
Szekelytelek (Stititelek)	„	Tinca	999	909	91
Vasand (Oşand)	„	„	899	855	95
Janosda (Ianoşda)	„	„	1728	1588	91
Homorog (Homorogul Român)	„	Salonta Mare	1559	1297	83
Madarasz (Mădaraş)	„	„	1020	925	90
Marcihaza (Maröihaz)	„	Cefa	521	439	84
Inand (Inand)	„	„	596	511	85
Bikács (Bicaciu)	„	„	1214	559	46
Cséffa (Cefa)	„	„	1474	1063	72
Gyapju (Gepiu)	„	„	1465	1082	73
Barak (Berechiu)	„	„	443	410	92
HARTA 3.					
Maron (Marin)	Sălaj	Crasna	577	561	97
Pecsely (Peceiu)	„	„	665	629	94
Alsóban (Bănişor)	„	„	869	846	97
Bogdanhaza (Stârciu)	„	„	1405	1370	97
Bagolyfalva (Hurez)	„	„	366	331	90
Bojan (Boian)	„	„	641	586	91
Csizer (Cizer)	„	„	1290	1262	97
Felsoban (Ban)	„	„	693	675	63
Magyarvalko (Vălcăul Ung.)	„	„	852	537	97
Romanvalko (Vălcaul Rom.)	„	„	681	666	48
Füzes (Fizeş)	„	„	693	678	95
Ujvágás (Lazuri)	„	„	298	283	90
Halmosd (Hălmaşd)	„	Şiml. Silv.	1153	1041	94
Gyümölcsénes (Giumelciş)	„	Crasna	1268	1198	96
Jasz (Jaz)	„	„	795	763	?
HARTA 4.					
Bacs (Baciu)	Cojocna	Nădăşel	1278	373	30
Vista (Vióta)	„	„	1149	135	12
Türe (Tiurea)	„	„	812	284	35
Máko (Măcau)	„	„	1397	67	4
Solyomtelek (Şomtelec)	„	„	235	226	96
Lapupatak (Lăpun)	„	Almaş	429	419	97
Kajanitó (Chintău)	„	Cluj	1110	611	55
Szaszfenes (Feneşul Săsesc)	„	Gilău	2508	1411	56
Szaszlona (Lona Săsească)	„	„	1560	488	31
Hidegszamos (Someşul Rece)	„	„	1012	929	91
Hevszamos (Someşul Cald)	„	„	515	509	98
Gyalu (Gilău)	„	„	2879	1654	57
Nagykapus (Capuşul Mare)	„	„	954	54	6
Körösfő (Crişeu)	„	Huedin	929	13	1,5

Dacă superioritatea numerică a Românilor (vezi lista de mai sus) s'ar fi datorat imigrării lor masive aici în secolele 13—15, cum se explică faptul că la un interval de 7 secole în 27 localităţi din cele 55 conţinute de hărţile Societăţii Maghiare de Istorie (vezi clişeul), Românii sunt peste 90%, conform recensământului maghiar din 1900? În tot acest interval de 700 de ani efectivul etniei maghiare se află într'o continuă DESCREŞTERE. Doar în câteva localităţi din preajma Clujului (marele centru de maghiarizare) Ungurii sunt majoritari.

În concluzie, împuţinarea Ungurilor nu este relativă (nu se datoreşte numai faptului că numărul Românilor creşte) ci **absolută,** fiind provocată de deficienţa genetică a rasei, deficienţă care este cu atât mai evidentă cu cât descreşterea efectivului maghiar n'a putut fi frânată prin toate mijloacele de maghiarizare.

Daca luăm în consideraţie (şi trebue să luăm) existenţa formaţiilor voevodale, a comunităţilor şi a localităţilor (villae, possessionis) r o m â n e ş t i atestate de documentele secolelor 13, 14 şi 15, teoria maghiară a invaziei cade cu brio pentru totdeauna. Este imposibil ca un popor de păstori nomazi — Românii — să imigreze „fără ştirea istoriei" în Transilvania unde imediat după „sosirea" lor să se constate (de astădată „istoric") o explozie de aşezări, care-i poartă numele (valach, olah etc.) într'o copleşitoare proporţie de 80% (cf. St. Pascu, Voevodatul Transilvaniei, Cluj 1979, p. 469). „Numai într'un singur registru de quinquagesima din anul 1461 sunt înregistrate peste 220 sate româneşti pentru plata dării oilor" (idem).

Din colecţiile de documente, lucrări de geografie istorică, dicţionare istorice etc. enumerate de prof. Ştefan Pascu de la universitatea din Cluj (vezi lucrarea sa „Voevodatul Transilvaniei", Cluj 1979, cap. II, pp. 345—418 şi cap. III, pp. 441—494), pentru judeţele Bihor, Sălaj şi Cojocna, pentru un interval de aprox. 2 secole alegem următoarele localităţi cu denumirea „românesc", „românească", (bine înţeles în formularea timpului: olah, walach etc.)

ANUL	LOCALITATEA, ÎN FORMA ÎN CARE APARE ÎN ACTELE VREMII
	Jud. BIHOR
1283	Possessio Olahtelek
1294	Ungaris sive Olahis infra indagines Solumus
1318	Villae Olachales
1326	Olahhodos
1335	Valahi de Chezke
1341	Possessiones walachales, villae olachales: Astileu, Curtuiuseni, Sâg, Chisteag, Ortiteag.
1360	Possessio Lok in qua sex villae valakalis haberetur.
1366	Villa olachalis, possessio walachalis
1374	Olahgyepes
1384	Iobagiones tam ungari quam olachi de Vylak
1386	Villa olachalis Deda
1387	Villa olachalis Navasd
1389	Villa olachalis Urvind
1392	Olahborod
1400	Valahaly Zoldobagh
1402	Possessio walachalis Olahlugas
1418	Villa volahalis Kwthathya
1420	Valahsospatok
1445	Olahremethe
1460	Possessio walachalis Lorew
1474	Possessio olahalis Wztatho
1482	Olahkakuch
1489	Possessio walachalis Seytherwegh
1503	Presbyter valachalis de Segesfalva
	Jud. SĂLAJ
1341	Possessiones olachales, villae olachales Banisor, Stârci, Fires
1342	Vayvoda olachorum de Iazi et ceteri olaci de Iazi
1342	Iobagiones ungarii et olaci de Walkov, Nogfalu, Gumulchemus
1383	Villae olachales, possessione valachales Uynemethy, Zyganyvaya
1387	Villa olachalis Zeek
1388	Villa olachalis Deda
1391	Possessiones olachales duo Azywag
1393	Possessio valachalis Terebes, olah Therebes
1405	Villae olachales Cechy
1424	Villae valachalis Tohat alias Fikonda
1453	Possessio Walahalis Belmezeu
1466	Olahkewsd
1466	Villa Olachalis Bojan
1474	Possessio olahalis Wzthatho
1477	Olah Porczalya
1481	Villae olachales possessiones olachales Hurez, Lazuri
1481	Villae olachales Fanchyka, Chalpatak
1491	Olahwalko
1491	Possessio walachalis Swrgyanfalva
1539	Valachi de Marin
1543	Olah-Egres
1557	Olahkorund
	Jud. CLUJ
1292	Gorbo Walachalis, Olachi in Gorbowolg
1325	Olahswek
1326	Olahpatha
1332	Olahfenes
1338	Olahkara
1345	Olahbedech
1359	Olah Bikaly
1366	Valachi de Dezmer, Vlahdezmer et Samosfalva
1375	Hungari videlicet olachi de Buken
1376	Poss. Monustur olachalis, Olahmonostur
1377	Villa olachorum Felek
1387	Hungari et olaci (din satele ce aparţin de Bonţida)
1391	Olahkapus
1391	Magna villa Olachorum Fratha
1397	Olahi de Solumus
între 1398 şi 1500	Sunt pomeniţi în Redw (Rediu) următorii: Nicolaus dictus Holah, sessio holachalis, portio Emerici holakaly, capella holakali domus Holakalis, Olah Redw.
1400	Olah Berend
1405	Villa olahalis Zelechke
1415	Tres possessiones valachales Hurumfyld, Felsewfild, Alsofyld
1427	Mehes valahalis
1431	Volahnadasd, valachi de Valahnadas
1450	Olah Tothfalw
1468	Olahkalyan
1473	Olahsylvas Vaydazyevas
1525	Olahmyercze
1546	Predium Cynko vocitatum Walachorum etc., etc.

*

Cerem scuze cititorului pentrucă am îndrăsnit să-i prezentăm, în locul unor pasionate relatări (după cum e moda), aceste nesfârşite liste plictisitoare. Am făcut-o pentru a-i oferi ocazia să se convingă cu proprii ochi de adevăr; de adevărul pe care noi Românii îl t ă c e m **de un mileniu** şi care credem ca este cazul să iasă azi la suprafaţă pentru a-l putea confrunta minciunilor istorice şi calomniilor dispreţuitoarei propagande maghiare, dispreţuitoare de adevăr, de realitate şi de tot ce nu e unguresc.

Presa internaţională debordează de „argumentele" maghiare şi noi tăcem! Tăcem pentrucă nu avem posibilitatea de a vorbi, de a vorbi, de a publica. Ne zbatem de luni de zile să publicăm o lucrare documentată, în limba engleză: IN THE NAME OF TRUTH" (În numele adevărului). Ne lipsesc mijloacele materiale pentru traducere, tipărire, cartonare (altfel nu este acceptată de nici o bibliotecă occidentală). Două HĂRŢI ETNOGRAFICE ALE TRANSILVANIEI (tiraj 3500 exemplare pentru fiecare din ele) realizate în **culori** pe baza documentelor maghiare, în exclusivitate, prin care putem dovedi deplinătatea drepturilor noastre istorice şi etnice, aşteaptă în depozit fericitul moment în care vor fi anexate lucrării respective. Fără ajutorul cititorilor noştri care ne-au stat totdeauna alături nu putem duce acţiunea la bun sfârşit. Deaceea apelăm din nou la ei şi îi rugăm nu numai să-şi dea partea lor de contribuţie, aşa cum au făcut-o în decursul celor 30 de ani de existenţă ai STINDARDULUI, ci să arate prietenilor şi cunoscuţilor lor cât de importantă este această lucrare pentru cauza românească, determinându-i şi pe aceştia să ajute, fiecare după puteri, astfel ca apariţia lucrării să nu mai întârzie. Suntem convinşi că cei „cu inimă română" sunt încă mulţi în acest exil . . .

INFORMAŢII

◆ Născut în 1916 la Scăiuş în apropiere de Lugoj, om de ştiinţă de mare reputaţie, cu deosebire în Fiziologie umană şi în Genetică, Doctorul Cornel Petrassevich a luptat o viaţă întreagă pentru cauza românească şi pentru drepturile poporului român. Credem că toţi compatrioţii s'au bucurat la aflarea vestei că Doctorului Petrassevich i s'a înmânat, în cadrul unei ceremonii care a avut loc în seara zilei de 2 decembrie 1983 la New York şi la care au participat peste 500 personalităţi, diploma de onoare a Academiei Mediteranee ce conferă titlul de Cavaler al Umanităţii. Totdeodată, Dr. Petrassevich a fost distins cu ordinul militar şi imperial „San Giorgio" al cavalerilor constantini, în grad de mare ofiţer. În toată activitatea pe care a desfăşurat-o în Statele Unite, Doctorul Petrassevitch a pledat necontenit pentru vrerile româneşti. Deasemenea, ţinem să spunem aici că, în anii grei de închisoare pe care i-a executat în ţară, el a avut o comportare exemplară, păstrându-şi demnitatea de om şi de român şi căutând să vină în ajutorul codeţinutilor în calitatea sa de medic. Fără a dispune de anestezice şi de dezinfectante, Doctorul Petrassevich n'a ezitat să facă şi intervenţii chirurgicale. Astfel pe Generalul C. Pantazi, al cărui picior se infectase, l-a operat, în puşcărie, cu placheul dela un bocanc . . .

◆ Doamna Carmen Maria Manoliu, care duce o campanie susţinută pentru eliberarea Preotului Gh. Calciu Dumitreasa, scoate acum o publicaţie bilunară (8 pagini roneotipate) cu numele de „Cri". Cei ce doreş s'o primească, sunt rugaţi să se adresezc la Centre Roumain d'Information, 13 bis, rue de l'Eglise, F-92200 Neully s/Seine, France.

◆ Contribuţii la Stindardul se pot trimite şi la adresa:

Madame F. Marin
B.P. 238
F-75564 Paris-Cedex 12

SEMNALĂRI

■ Sub priceputa conducere a Domnului Niki Constantinescu, prin a cărui stăruinţă şi jertfe materiale a putut fi şi înfiinţată, Tipografia „CORESI" (Kronernmattenstr. 6, D-7800 Freiburg i. Br.) a scos în vremea din urmă, între alte tipărituri, două interesante lucrări:

Vasile Florea: „Sub jug străin", 104 pagini, cu 5 ilustraţiuni, DM 15,—

(urmare pag. 8)

SEMNALĂRI

(urmare din pag. 7)

Autorul, fost mult timp secretar general al „Asoc. impiegaţilor de mişcare CFR", a cunoscut şi a rămas în contact cu angajaţii feroviari din toate ramurile de activitate (Mişcare, Tracţiune, Întreţinere, Ateliere etc.). L-a cunoscut astfel şi pe un muncitor, om de treabă, dar care, nemulţumit cu anumite lucruri, se lăsase ispitit şi devenise comunist, în ilegalitate. Domnul Vasile Florea îi face portretul şi îi povesteşte drama: dezamăgit până la revoltă, cere cuvântul la o şedinţă de partid, spune tot ce are pe suflet... pentru ca, peste câţiva ani să devină o epavă umană. Remarcabile sunt imaginile pe care ni le oferă autorul în legătură cu mitingurile regizate şi cu şedintele-fulger, adunări la care participă şi aşa zise vârfuri de partid. Totul este descris într'o limba clară.

Aurel State: „Drumul Crucii", Vol. I., 260 pagini, DM 25,—.

Autorul, venit voluntar pe front în primăvara anului 1942, elev-plutonier TR, apoi sublocotenent în Batalionul 1 Vânători de Munte dela Sinaia, descrie realistic atacurile şi contraatacurile acestei unităţi la Dealul Capela şi în luptele dela sfârşitul lui mai şi începutul lui iunie 1942 pentru cucerirea oraşului şi portului Sevastopol, cea mai puternică cetate din întreaga Europă, precum şi acţiunile împotriva partizanilor comunişti din Crimeea.

Povestirea aceasta ar putea fi şi o importantă contribuţie la istoria campaniei noastre din Răsărit şi mai ales la o istorie a Diviziei 1-a Munte (Batalioanele 1, 2, 3, 4, 23 şi 24 V. M, Divizioanele 1 şi 2 Tunuri Munte, Divizionul 1 Obuziere Munte, Escadronul 1 Cercetare Vânători Călări şi Batalionul 1 Pionieri Munte), divizie care s'a acoperit de glorie, dar care a avut nefericirea să fie comandată succesiv de doi generali avizi de onoruri şi de docoraţii: Mihail Lascăr şi Vasiliu Râşcanu, ambii basculând apoi de partea comuniştilor.

Bănuim că Aurel State a scris totul din memorie, aşa că, după atâtea decepţii şi toate câte a avut el de suferit, anumite inexactităţi şi exagerări sunt explicabile, ele făcând totuşi să scadă valoarea de document a cărţii.

Asfel, la Malaia Beloziorka, episod din bătălia dela Marea de Azov, lucrurile s'au desfăşurat altfel de cum le descrie Aurel State. Se ştie prea bine, şi faptul este consemnat de documente autentice, cum s'a restabilit şi cine a restabilit acolo situaţia.

Deasemenea în ultima fază a operaţiilor de evacuare din Crimeea (începutul lui mai 1944), pentru menţinerea capului de pod Sevastopol-Istmul Chersonez, Germanii nu puteau angaja **treisute baterii** (1200 piese) de „Stuka zu Fuss" (Nebelwerfer), pentru că nu era destul spaţiu pentru instalarea lor şi pentru că nu credem că numărul total al subunităţilor acestei arme, foarte eficace, era atât de mare.

Căpitanul de artilerie Tudor Popescu, acela care a înfruntat-o pe Ana Pauker, când aceasta venise în lagărul de prizonieri ca să recruteze ofiţeri pentru Divizia „Tudor Vladimirescu", nu era din Târgovişte, ci din Craiova, fiul Colonelului Popescu Cetate, fostul preşedinte al tribunalului militar ce condamnase pe fiica hahamului Rabinsohn din Herţa.

Am ţinut să relevăm aceste trei nepotriviri, fără însă a le acorda prea mare importanţă. Aurel State nu a scris istoria operaţiunilor militare, ci ne-a lăsat nouă şi urmaşilor o zguduitoare mărturie a unei epopeei, cea mai mare şi mai dramatică epopee din întreaga noastră istorie naţională. Pentru acceea, nu numai că recomandăm cu toată stăruinţa lectura acestei cărţi, ci considerăm că fiecare român are datoria s'o citească.

■ Într'o frumoasă prezentare grafică, tot la tipografia „Coresi", a apărut **Calendar ortodox 1984** care, în afară de rânduieli bisericeşti, rugăciuni şi sărbători religioase, conţine şi un calendar naţional.

■ Asociaţia prin corespondenţă **„Pro Basarabia şi Bucovina"** iniţiază editarea unei culegeri colective de schiţe, nuvele versuri, studii, articole, comentarii, mărturii, amintiri, documente, etc. privind înstrăinarea acestor două ţinuturi româneşti. Materialele propuse, ce nu trebuie să depăşească 10—12 pagini dactilografiate, vor fi publicate cu preţ de cost prin autofinanţare proporţională. Autorii pot semna şi cu pseudonime.

Culegerea trebuie să apară către 24 August 1984, când se împlinesc 40 de ani de la ocuparea Chişinăului de către Armata Roşie.

Materialele se trimit până la data de 25 Martie 1984, cel târziu, pe adresa: Nicolae Lupan, 28, rue du Parc, 7100 La Louvière, Belgique.

■ A apărut numărul 20 (1983) din **„Revista Scriitorilor Români"**. Colaboreaza la acest număr: Dinu Amzăr, Ştefan Baciu, Alexandru Badin, Florica Baţu, Cicerone Cernegura, Mihai Cismărescu †, Sergiu Grossu, Dumitru Ichim, Ioan I. Mirea, Vintilă Horia, Zahu Pană, Eugen Popescu, Grigori Sturdza, S. G. Theodoru şi Octavian Vuia. Semnează portrete, comentarii şi recenzii: Ştefan Baciu, Antoaneta Bodisco, Ioana Angelescu, Ion Cicală, Vintilă Horia, Ioan I. Mirea, Mihai Niculescu, Ion Popinceanu, Constantin Sporea şi Octavian Vuia. Partea redacţională a fost îngrijită de Constantin Nagacevschi şi Constantin Sporea. Adresa revistei: Fritz-Meyer-Weg 47/I, D-8000 München 81.

■ **E. Lozovan:** „D. Cantemir avant les lumières", „Le Panégirique de Pierre le Grand" de D. Cantemir şi „Monarchiarum physica examinatio" de D. Cantemir, trei studii publicate, în trei broşuri separate de către Universitatea din Copenhaga în colecţia RIDS. Costul unei broşuri este de 5 coroane daneze; se poate procura prin: **Romansk Institut,** Kobenhavns Universitet, Njalsgade 78—80, DK-2300 Kobenhavn S.

Discursul Generalului C. M. Pantazi, la înmormântarea Colonelului Palaghiţă

Pe locotenetcolonelul Palaghiţă, a cărui memorie o cinstim astăzi cu sufletele îndurerate, l-am cunoscut în preajma crâncenelor lupte, unde viaţa lui s'a jertfit, pentru viaţa nepieritoare a Patriei. Era în a treia zi de Paşti, la postul de comandă al Colonelului Gaspar, comandantul unui regiment de tunari, din Divizia 19-a infanterie. Venisem să petrec timpul tradiţiei noastre creştineşti, alături de cei care dezbrăcaţi de orice interese meschine şi-au închinat inima lor nobilă, apărării ţării. Acolo am găsit adevăratul suflet al creştinismului, luptând împotriva barbariei şi a omorîtorilor de suflete. În aerul liber al frontului, acolo unde existenţa omenească se dăruieşte, unde nu mai dăinuesc nici micile patimi, şi scăderile inerente ale oamenilor, l-am văzut pe Locotenentcolonelul Palaghiţă în mijlocul soldaţilor săi. Un bărbat în sensul înalt al cuvântului, stăpânind prin curaj şi hotărîre împrejurările, cu suflet cald şi generos faţă de subalternii săi, cu o adâncă concepţie a datoriei. Aşa mi-a apărut dela început, dragul nostru camarad. Era în felul lui de a vorbi şi a se purta semnul care nu înşală a inimilor curate, era simplu în atitudini, avea o privire clară, deschisă.

Ne-a arătat poziţia trupelor lui, la Nord-Vest de Krimskaja, în apropierea liniei ferate care merge spre Rostov. Avea linia principală de rezistenţă înapoia contrafortului acestei căi ferate. În flancul stâng al acestei poziţii, se afla pe aceeaşi linie un crâmpei de pădure, care intra în sectorul vecin al batalionului 1 din 94 infanterie. În acest cadru redus simţul şi logica lui limpede au realizat una din acele operaţii a căror frumuseţe nu rezidă în mărimea proporţiilor, ci în dominarea problemei şi în soluţionarea ei, indiferent de dimensiunile sau extensiunea pe care poate să o aibă. Cu vorbe simple, fără nicio urmă de exagerare, locotenentulcolonel Palaghiţă ne-a explicat actul său ostăşesc. Prevedea dinaintea luptei că adversarul va încerca să se infiltreze în acea pădurice din sectorul vecin pentru ca de acolo să poată învălui trupele celor două poziţii vecine.

Şi-a pregătit pentru aceasta o companie, care trebuia în momentul critic să înainteze de-alungul rambleului de cale ferată în direcţia pădurii pentru a tăia infiltraţia rusească şi a o ataca din spate. Conceputâ atât de clar, operaţia aceasta a fost adusă la îndeplinire cu o vitejie şi o hotărîre exemplară, ea a reuşit admirabil, oprind dezvoltarea pericolului care ameninţa trupele române şi germane din acest sector. Ce simplă pare o acţiune ca aceasta atunci când o vezi din depărtare în liniştea gândului.

Dar noi ştim câtă vitejie, câtă stăpânire de sine şi câtă hotărîre trebuesc pentru a o face să izbutească, în clocotul obuzelor şi în apropiera morţii.

Locotenentulcolonel Palaghiţă însă, cu marea sa curăţenie sufletească, ne-a povestit în felul lui modest fără să-şi închipuiască măcar că fapta lui era aceea a unui viteaz. Avea doar pe faţă, lumina liniştită a celui ce şi-a făcut datoria.

Fapta lui a fost însă admirată de întreaga noastră armată, Regele nostru i-a conferit ordinul „Mihai Viteazul" Cl. III-a, iar şeful statului german i-a trimes „Crucea de Cavaler a Crucii de fier".

Aceste distincţiuni, locotenentcolonelul Palaghiţă le purta cu modestia lui înăscută simţindu-se adânc unit cu toţi camarazii veniţi din câmpiile Caucazului pentru dreptatea romanească. Era şi el unul din ostaşii Diviziei a 19-a de infanterie atât de încercată în luptele glorioase ale armatelor române în Cuban. Era mai ales unul dintre spiritele conducătoare ale Regimentului 94 de infanterie cu soldaţii lui plecaţi din locurile Lugojului şi ale Mehedinţilor.

El locotenentulcolonel Palaghiţă se contopea în această mare înfrăţire a Românilor din toate părţile ţării, iar faptele lui s'au adăogat faptelor celor mulţi căzuţi pentru Patrie, după cum sufletul lui s'a alăturat celorlalte suflete româneşti ridicate peste văzduhurile lumii.

Am stat trei ore şi jumătate la batalionul Palaghiţă împărtăşindu-mă din atmosfera aceea în care sufletul îşi reia întâietatea lui firească în viaţa oamenilor.

În timpul când făceam această inspecţie, celălalt batalion din regimentul său, împreună cu comandantul regimentului, pregăteau poziţia care trebuia ca peste câteva zile să fie ocupată de eşalonul de luptă din faţa satului Moldovanskaja. De atunci, inamicul a atacat mereu cu forţe numeroase. Între timp, linia de rezistenţă a fost dusă pe poziţia din preajma acestui sat cu numele scump al Moldovei! În lumea aceasta îndepărtată, unde au fost exilaţi de cine ştie câtă vreme Moldoveni de-ai noştri, s'au petrecut ultimile clipe ale vitezului soldat Palaghiţă. Aici a simţit Palaghiţă, mai mult ca oricine, fiind Moldovean, drama Moldovenilor exilaţi de vitregia timpurilor. Regăsindu-se după atâta timp de asuprire, sufletele Românilor, au bătut îndată la fel şi graiul lor care nu a putut fi ucis, a povestit amărăciunea vremurilor de înstrăinare.

Cu marele lui suflet de Român, Mareşalul Antonescu a readus în graniţele ţării pe aceşti Moldoveni din Cuban, punând astfel capăt unei mari suferinţe a fraţilor noştri exilaţi.

Dee Domnul ca şi toţi fiii naţiei noastre, să se întoarcă cât mai curând, în hotarele României noastre adevărate.

Batalionul locotenentuluicolonel Palaghiţă, avea la dreapta şi la stânga sa trupe germane, care la rândul lor, la dreapta şi la stânga, aveau alte trupe moldoveneşti, din bravele regimente ale Diviziei 19-a, ale Vânătorilor de Munte, şi ale Corpului de Cavalerie.

Înţelegerea deplină, spiritul cavaleresc cel mai desăvârşit şi însuşirile ostăşeşti cele mai alese s'au împerechiat în această luptă comună a soldaţilor români şi germani, contra bolşevismului. Eroismul român a înscris înalte pagini de glorie în această încleştare sângeroasă arătând lumii câtă vlagă se poate găsi întrun popor, care-şi apără graniţele lui naţionale, precum şi fiinţa lui sufletească. Acesta este războiul pe care-l ducem noi, pentru întregirea ţării şi pentru apărarea civilizaţiei creştine.

Pentru aceasta a luptat, pentru aceasta a murit locotenentulcolonel Palaghiţă.

A vrut soarta ca trupul lui să cadă în Cuban, unde ca printr-un miracol, se mai auzea graiul românesc, a fost poate o ultimă mângâiere a celor de acasă, a familiei lui îndurerate, în faţa căreia ne închinăm cu emoţie şi aducem gândul mişcat şi grija adecuată a Mareşalului Antonescu.

Acum, în momentul în care aducem salutul suprem al Armatei şi al Mareşalului camaradului nostru iubit, figura lui se ridică simbolică pentru cei rămaşi în urmă. Împreună cu ceilalţi nenumăraţi eroi ai României, el a încarnat cu simplitate şi bărbăţie voinţa neînfrântă a neamului nostru de a trăi liber, de a nu ceda nimic din drepturile sale istorice.

În acest gând, stă mângâirea noastră, şi credinţa nesovăelnică că jertfa lui nu va fi pierdută pentru ziua cea mare a dreptăţii româneşti.

Generalul aviator RENÉ CHAMBE

Într'o mică localiate din Franţa, unde trăia de multă vreme retras, s'a stins din viaţă, la vârsta de 94 ani, Generalul aviator René Chambe, temerar zburător şi fidel prieten al poporului român, al cărui nume va rămâne pururi legat de războiul nostru de reintregire.

Ofiţer de cavalerie, ca foarte mulţi pionieri şi aşi ai aviaţiei de luptă, René Chambe, tânăr căpitan şi emerit pilot de vânătoare, ne-a venit într'ajutor în teribila iarnă 1916/1917. A făcut parte din misiunea militară franceză condusă de Generalul Henri Mathias Berthelot, acel general ce-i fusese şef de stat-major lui Joffre în bătălia dela Marna.

Ofiţerii francezi din această misiune nu numai că au contribuit covârşitor la reorganizarea armatei noastre, ale cărei efective fuseseră cumplit decimate în luptele din toamna anului 1916, decimate de tifosul exantematic, de febra recurentă şi de foametea ce bântuia atunci în Moldova, ci au intrat chiar în compunerea unităţilor noastre, ca ofiţeri de front. La fiecare regiment român, unul din comandanţii de companie a fost un ofiţer francez. Şi mulţi din aceşti ofiţeri francezi au căzut în fruntea companiei lor la Doaga, în pădurea Prisaca, la Răzoare şi la Străjescu, în timpul bătăliei dela Mărăşeşti.

René Chambe a fost unul din cei 37 ofiţeri aviatori francezi care au încadrat cele 12 escadrile române, constituite atunci cu ajutorul materialului aeronautic trimis tot de Franţa: avioane „Farman", „Nieuport", "Caudron" şi „Bréguet-Morange". Toate echipajele acestor avioane au fost mixte: un român şi un francez.

Dovedind nespus curaj, dar şi spirit de camaraderie, René Chambe a înfruntat în repetate rânduri un inamic superior la număr, a repurtat o serie de victorii şi a contribuit la ridicarea moralului celor care luptau în tranşee.

După sfârşitul primului război mondial, René Chambe a rămas în strânsă legătură cu foştii săi camarazi români. Pe unii din ei i-a portretizat în minunata sa carte „Sous le casque de cuir" (Sub casca de piele), carte în care a descris cele trăite pe frontul dela poarta Moldovei, aducând şi un cald omagiu soldatului şi ţăranului român. Prin anii 30, cartea aceasta a fost mult cetită la noi în ţară şi credem a şti că ea a avut darul să-i facă pe mulţi tineri români din epoca aceea să îmbrăţişeze cariera de zburător.

La începutul celui de-al doilea război mondial, în 1939, Generalul René Chambe era comandantul aviaţiei Armatei a VII-a franceze. După dezastrul militar din 1940, Chambe a fost comandantul forţelor aeriene franceze din Algeria.

Pentru că nu-i fusese partizan, Generalul De Gaulle a refuzat să-i dea un post de comandament lui René Chambe în faza finală a războiuului. Acesta s'a angajat atunci ca simplu soldat într'un batalion de infanterie din armata Generalului Juin şi a luptat ca trăgător la puşca-mitralieră în Italia...

Din asemenea stâncă era tăiat Generalul aviator René Chambe, prietenul Românilor.

I. V. EMILIAN

ESPOIR ET DESILLUSIONS

par Ion PANTAZI

« Exclure la force est tenu en Occident pour un acte de vertu ; les Soviétiques et les autres agresseurs en puissance le considèrent comme un signe de faiblesse. »

Richard Nixon

Il y a bientôt quarante ans, à Yalta, ceux qui disposaient alors du sort des peuples, Franklin Roosevelt, Winston Churchill et Staline, ont décidé d'un commun accord le partage du monde en deux hémisphères d'influence, correspondant à l'état actuel de l'Europe. Sous l'empire de la délicieuse vodka, les Occidentaux ont vu l'avenir si rose que les principes d'autodétermination des peuples, les droits des nations et ceux des individus ont été diminués jusqu'à la destruction, en concentrant le tout en un seul principe, clair et précis, difficile à oublier même en état d'ébriété : assurer à tout prix la sécurité de l'Union soviétique, « sérieusement menacée » après la chute de l'Allemagne ! Et c'est ainsi qu'on a décidé du statu quo sauveur.

En 1975, à Helsinki, on a renforcé cette résolution, garantissant pour la seconde fois la paix mondiale !

C'est « le grand homme politique » Henry Kissinger — prix Nobel de la paix en 1973 — qui, après avoir conclu « avec succès » les démarches qui ont abouti à la retraite du Viet-Nam, a béni de nouveau le monde en en étant l'initiateur — à Moscou, en juin 1974. Cette conférence a été couronnée d'un « succès » similaire à celui de la retraite du Viet-Nam.

L'Occident s'est déclaré satisfait de la nouvelle ère de relâchement qui venait d'éclore et qui lui assurait la conclusion d'heureuses affaires commerciales, en s'installant dans le bien-être et la félicité. Les consciences (quel mot prétentieux !) étaient en paix, puisqu'à Helsinki on avait abordé aussi la question « des droits de l'homme ». L'U.R.S.S. était en droit d'être totalement satisfaite du moment que les Occidentaux venaient de ratifier la convention de Yalta, fait qui renforçait la nouvelle ère de relâchement, tellement favorable à l'expansion soviétique.

En effet, sitôt après la conférence, l'Angola, le Mozambique, la Guinée portugaise, le Viet-Nam du sud, le Cambodge, le Laos, etc. entraient sous domination communiste à côté de la Chine, de la Mongolie, de la Corée du nord, des îles Kouriles, de la Roumanie, de la Pologne, de la Lettonie, de la Lithuanie, de l'Estonie, de la Hongrie, de la Bulgarie, de l'Albanie, de la Yougoslavie, de la Tchécoslovaquie, de l'Allemagne de l'est, de Cuba, incorporées ou soumises, depuis Yalta, à la sphère d'influence soviétique.

Faut-il ajouter que les Soviétiques ont dépensé trois fois plus que les Etats-Unis pour les armes stratégiques et leur formidable machine de guerre classique, justement après Helsinki ? A force d'user de terrorisme, d'espionnage, d'actions subversives, de fausses informations par des personnes interposées, de guerres directes ou de pression psychologique, ils ont réussi à occuper des bases de départ pour attaquer et même à cerner des pays qui, du point de vue économique, garantissaient l'existence de l'Occident tout entier. Leonid Brejnev a déclaré au président de la Somalie, Siad Barre, alors allié de l'U.R.S.S. que : « Nous avons pour but d'occuper les deux territoires qui représentent la richesse de l'Occident : le Golfe Persique — donc le trésor énergétique — et l'Afrique centrale et australe — le trésor minéral. » Essayons maintenant de voir ce que sont ces richesses et en quelle mesure les Soviétiques ont-ils réussi à les capter.

Pour l'Occident, la richesse énergétique du Golfe Persique représente 85% des importations européennes, 100% de celles du Japon et 50% de celles de l'Amérique. Ce pétrole est fourni par l'Arabie Saoudite, les Emirats Unis, l'Iran, l'Irak et le Yémen du sud. La région dans son ensemble est considérée comme « le tonneau à explosifs » du globe entier. La politique américaine catastrophique, qui consiste à imposer la « démocratie », a provoqué la chute du shah de l'Iran, Reza Pahlavi, l'un des plus fidèles amis des Etats-Unis et la transformation de l'Iran en Estat révolutionnaire anarchique qui, s'il n'est pas, officiellement, sous le pouvoir soviétique, est devenu en tout cas totalement anti-américain. Ce pays si riche n'exporte plus son pétrole en Occident. La chute du shah a entraîné l'instabilité de tout le Moyen-Orient, l'armée iranienne étant la principale force avec laquelle comptait les Américains dans la région. Les Soviétiques n'auraient pas osé attaquer l'Afghanistan si le shah n'avait été détrôné par la myopie politique américaine. C'est aussi le cas de souligner que les Américains, dans leurs intentions de démocratiser ce pays, ont troqué un régime ami — qui offrait des libertés à son peuple — contre un régime révolutionnaire et ennei. Tout en s'acharnant contre les gouvernements de droite, les Américains n'ont aucunement dérangé ceux de gauche ! Les gouvernements autoritaires peuvent laisser la place à des démocraties, ainsi l'Espagne, le Portugal et la Grèce, il y a quelques années, la Turquie plus récemment, cependant que les régimes de gauche deviennent — sans exception — des bases militaires soviétiques. Le Yémen du sud se trouve déjà sous domination soviétique. Le conflit israélo-arabe peut dégénérer à n'importe quel moment en guerre dans toute la région, une guerre qui serait capable de bloquer ou même de détruire l'exportation du pétrole en entier. Des révolutions locales à caractère religieux ou des insurrections de palais peuvent surgir à tout moment en Arabie Saoudite ou dans les Emirats Unis, à l'exemple de l'Iran, entraînant le désastre économique de l'Occident entier. La guerre irako-iranienne pourrait se transformer en blocage du détroit d'Ormuz, par où 80% de la production pétrolière du Golfe Persique s'écoule vers l'Occident et le Japon. A tous ces moyens de déstabilisation s'ajoute l'aventurisme soviétique avec ses multiples façons d'intervenir. Actuellement, toute la région pétrolifère est entourée de bases soviétiques — installées en Syrie, en Ethiopie, au Yémen du sud et en Afghanistan — et par la flotte soviétique de l'Océan Indien et celle de la Méditerrenée, de fusées SS 20, d'avions Backfire — ayant des bases au Caucase — et de l'omniprésence, en Afrique, des troupes cubaines. Les Soviétiques peuvent agir aisément au Soudan avec l'aide de la Syrie et de la Lybie. Il suffirait d'une étincelle pour que toute la région soit embrasée et que l'Occident soit paralysé par la suppression du pétrole. Il ne faut pas oublier que les Alliés ont gagné la deuxième guerre mondiale parce qu'ils contrôlaient 86% du pétrole mondial. Si nous tenons compte du fait que, primo l'U.R.S.S. exporte aujourd'hui trois millions de barils par jour et que c'est de là que provient la moitié de ses devises et que, secundo très prochainement elle stoppera cette exportation car ses ressources s'épuisent, l'importance du pétrole provenant du Golfe Persique est à l'évidence primordiale pour les Soviétiques. Le contrôle du Golfe Persique une fois acquis — ou bien la neutralisation de cette région — ce serait pour eux l'arrivée au but, c'est à dire la conquête du monde.

Analysons maintenant en quoi consiste la richesse minérale dont parlait Leonid Brejnev, où se trouve-t-elle et quelles sont les possibilités soviétiques actuellement. La République Sud-Africaine possède les 3/4 du chrome mondial, un peu plus de la moitié du platine et de l'or, un tiers du magnésium, un cinquième de l'uranium et un tiers des diamants. Il s'agit d'un trésor minéral d'une importance stratégique et économique incalculable. Le Zaïre possède 65% de la production de cobalt, essentielle pour la construction des avions à réction. Le Zimbabwe (ex-Rhodésie) et l'Afrique du sud détiennent 96% du chrome mondial. Pour nous rendre compte de ce que signifierait la perte de l'Afrique du sud et de son chrome, il suffit de savoir que les ressources américaines sont minimes et de qualité inférieure, que les Etats-Unis doivent importer 92% de leurs besoins et que l'Occident industrialisé ne pourrait s'en passer.

Voyons ensuite ce qu'ont fait les Soviétiques pour être en état d'attaquer ces régions ? L'Angola et le Mozambique — anciennes provinces portugaises jusqu'en 1975 — ont signé des traités d'amitié avec l'Union soviétique, qui leur fournit de l'armement moderne, en menaçant ainsi l'ensemble que Brejnev qualifiait de « richesse minérale de l'Afrique centrale et australe ». Au Mozambique, les conseillers militaires de la R.D.A. s'occupent depuis 1978 de l'entraînement des guerilleros qui s'infiltrent au Zimbabwe. D'autres sont entraînés en Angola où se trouvent 25 000 soldats cubains, afin d'être utilisés en Namibie. Plusieurs fois, ces guerilleros ont été envoyés d'Angola au Zaïre.

Durant cette période, les Américains ont été préoccupés du renversement du gouvernement de l'Afrique du sud qui leur était totalement favorable, en l'accusant « d'apartheid ». Il faut reconnaître que l'inconscience des dirigeants américains n'a connu aucune limite.

De nos jours, les infiltrations communistes ont atteint les frontières de l'Amérique. Les Cubains ont entrepris une intervention au Nicaragua, y ont installé un gouvernement communiste et ont essayé de gagner l'amitié de la Jamaïque et du Panama. Ce n'était que le premier pas afin d'entrer au Honduras, au Salvador, et au Guatémala. Les Américains durent intervenir à leur tour au Salvador, mais à demi-mesure, en offrant leur aide à la population à condition qu'elle devienne démocrate. Toujours la vielle chanson ! Si l'aide apportée n'est pas massive et sans condition, le Salvador sera vaincu par les guerilleros communistes.

Comment expliquer la politique catastrophique de l'Amérique alors qu'elle détenait jusqu'en 1969 une supériorité nucléaire de 5 pour 1 ?! Pour avoir une réponse à cette question, il faudra fouiller l'histoire avec l'espoir d'y trouver l'explication.

La première et la deuxième guerre mondiale ont détruit l'ordre européen et ont amené le communisme en Russie et en Chine. Ces guerres ont catapulté les Etats-Unis comme superforce mondiale et, sans qu'ils fussent préparés à cela, ils ont assumé des responsabilités planétaires. Richard Nixon, dans son livre (intitulé en traduction française « La vraie guerre »), remarque : « Les Américains n'ont guère l'habitude de penser en termes planétaires et ne sont point à leur aise dans l'exercice du pouvoir, sauf quand ils sont directement provoqués, comme il est arrivé à Pearl Harbor. Il faut se rendre compte que la provocation soviétique est similaire, mais d'envergure mondiale ». Dès lors pourquoi avoir endossé des responsabilités planétaires d'une telle ampleur ? Dorénavant l'Amérique doit assurer la sécurité et la liberté du monde entier. C'est toujours Richard Nixon qui affirme : « Si la guerre va se déclencher, nous risquons de la perdre. Mais nous pouvons être vaincus même sans guerre. Et cette perspective est bien plus probable que la première, mais également désastreuse. Nous aurons à choisir entre la capitulation et le suicide ». Il est difficile d'être plus clairvoyant que Richard Nixon ! Mais alors pourquoi donc, ayant cette conviction, l'ancien président n'a-t-il rien entrepris pour écarter le danger ? C'est toujours lui qui va nous répondre : « On n'a pas perdu la guerre du Viet-Nam sur les champs de bataille, mais dans les antichambres du Congrès, dans les bureaux des rédactions des grands quotidiens et à la télévision ». Les étudiants de Harvard réclament le boycottage de l'Afrique du sud et non celui de l'Angola et du Mozambique qui sont dominés par le communisme. Donc, situation identique à celle de nos jours, quand le Congrès est sur le point de perdre, par ses hésitations, toute l'Amérique centrale. Avec l'aide de la propagande soviétique, le fascisme (qui n'existe même plus) est condamné partout, ainsi que l'apartheid, mais nulle part la férocité communiste !!! Il faut que les Américains comprennent que pour une troisième guerre mondiale, les Soviétiques useront d'une stratégie qui aura pour but une victoire finale totale et sans condition. Et ce but implique l'utilisation de tous les moyens possibles pour l'atteindre. Ils essaient d'obtenir une victoire sans guerre — si cela est possible ; avec la guerre — si cela est nécessaire.

En 1980, Richard Nixon entrevoyait encore la possibilité d'une victoire occidentale, à condition que l'Amérique se donne la peine de vouloir vaincre et de ne pas accepter un compromis qui tienne lieu de victoire totale ; sans quoi cette victoire ne serait point faisable. Et c'est encore lui qui remarquait le fait incontestable — d'ailleurs démontré par l'histoire — que les civilisations dominantes ont été détruites par les invasions barbares à l'apogée de leur gloire et malgré leurs richesses et la force de leurs armées, parce que le bien-être avait affaibli leur volonté ; la menace les a surprises et leur réaction stratégique s'est montrée inférieure. Malheureusement, observait judicieusement Hugh Seton-Watson, « rien ne peut garder une société contre elle-même, tant que les quelque cent mille hommes et femmes qui constituent l'élite du pays, ceux qui prennent les décisions et qui contribuent à modeler pensée du président et ses résolutions, son décidés à capituler ». Et Richard Nixon ajoute : « Si l'Amérique perd la troisième guerre mondiale, ce sera la faute de sa classe dirigeante ». Alexandre Soljenitsyne remarquait à son tour : « Le déclin du courage est le trait caractéristique de l'Occident ».

Lutter pour le maintien du statu quo équivaut à une défensive sans aucune chance de succès, tant que l'Union soviétique poursuit son but final — qu'elle n'a jamais cherché à dissimuler — qui est et sera toujours : la conquête du globe.

Après une série de gaffes, qui a duré quarante années, les Etats-Unis commencent à entrevoir les fautes commises à Yalta, mais il leur manque la force morale de constater qu'il n'y a qu'une seule modalité de survie pour l'Occident, la lutte pour une victoire sans condition. Une superpuissance offensée dans son amour propre par la perte d'une guerre en Hongrie — en 1956 — faute de l'avoir entreprise, une autre au Viet-Nam qu'elle n'a pas voulu gagner ; humiliée sur les quatre continents durant ces quarante années, l'Amérique subit maintenant les méfaits d'une classe dirigeante dénuée d'idéologie et d'idéal, d'un Congrès préoccupé uniquement par ses intérêts, d'un manque de traditions politiques et d'une centaine de sectes religieuses pacifistes auxquelles s'est ajoutée la centaine de nationalités dont se compose le peuple américain. Aujourd'hui la lutte américaine se caractérise par une propagande offensive destinée à dissimuler la piteuse politique défensive. Elle pourrait se traduire par le dicton « Emmenez-le, sinon je le tue ! » Et cela pendant que l'Union soviétique, poursuivant son exportation de révolutions, a atteint les frontières des Etats-Unis, qui constatent avec inquiétude l'imminente chute des Etats de l'Amérique centrale sous l'influence soviétique. A cause du Congrès, les Américains sont aussi incapables de contrecarrer cette influence qu'à évaluer à sa juste valeur le danger communiste. La probabilité d'une catastrophe nucléaire est théoriquement minime ; parce que l'Union soviétique n'attaquera guère directement l'un des deux points névralgiques : l'Europe et le Moyen-Orient — ce qui pourrait déterminer les Américains à déclencher la guerre. L'éventualité de la perte de l'un de ces deux points stratégiques serait la victoire définitive de l'Union soviétique. L'encerclement par une action périphérique exclue la probabilité de la guerre, tout en garantissant à l'Union soviétique un succès qui pour être lent n'en est pas moins sûr.

Par l'avénement au pouvoir du chanceleir Helmut Kohl en Allemagne fédérale, les Soviétiques sont obligés d'ajourner, durant son gouvernement, le projet de l'unification des Allemagnes sous l'étiquette socialiste et ils encouragent une hystérie pacifiste, fondée sur la peur et la naïveté des Allemands. La détente est le principal objectif de l'Union soviétique car elle lui assure une atmosphère favorable à la réussite de ses projets. Il est possible que pour atteindre cet objectif, ils fassent marche arrière, afin de mieux préparer la future avance.

Au Moyen-Orient, l'Union soviétique s'exerce à maintenir une situation trouble cependant qu'elle renforce sa situation militaire en Syrie, faisant tout son possible pour récupérer son influence politique, et tout en ayant soin de parer une explosion proprement dite, afin d'éviter une confrontation directe.

Le gouvernement actuel de Ronald Regan — qui a suscité tant d'espoir — a débuté en ne tenant pas les promesses de la campagne électorale, faisant preuve de faiblesse et travaillant à demi-mesure. Ronald Reagan avait fermement promis de ne

(Lire la suite en page 10)

ESPOIR ET DESILLUSIONS

(Suite de la page 9)

discuter avec les Soviétiques qu'à partir de positions de force, sans quoi il serait impossible d'atteindre un résultat. D'ailleurs, Richard Nixon l'affirme aussi dans son livre « La vraie guerre » : « Nous ne devons jamais négocier d'une position qui pourrait démontrer notre faiblesse ». Mais Ronald Reagan négocie à Genève depuis son avénement au pouvoir en avançant des suggestions, en cédant successivement sur chaque point et la réponse des Soviétiques est toujours la même : « Niet ». Quelle est l'explication ? Il n'y en a qu'une. Ronald Reagan a foulé aux pieds ses propres principes et les Soviétiques le sanctionnent avec promptitude. Il est vrai qu'à l'encontre du président Carter, Ronald Reagan a réagi positivement. On se souvient que Jimmy Carter avait renoncé, en 1977, à construire le bombardier B 1 ; en 1978, il avait fait stopper la construction de la bombe à neutrons ; il avait aussi renoncé aux sous-marins Trident et aux fusées Cruise, en négligeant totalement l'Iran. Il a contribué par son ignorance à l'expansion des Soviétiques en Ethiopie, au Yémes du sud, au Nicaragua et en Afghanistan. La contribution positive du président Reagan consiste dans l'emplacement en Europe, des fusées Pershing et Cruise, ainsi qu'au fait d'avoir ordonné la construction des fusées MX. Tout de même, le gouvernement de M. Reagan a montré beaucoup de faiblesse : la Conférence de Madrid s'est terminée par un fiasco semblable à celui de Belgrade ; il a agi insuffisamment au Salvador et a fait preuve d'une totale indécision tant en Europe — qu'il s'agisse des sanctions économiques ou de l'incapacité de convaincre les Alliés à ne pas financer le gazoduc soviétique — que chez soi, où il a prolongé l'exportation de céréales en U.R.S.S. La politique de Reagan a été également ambiguë au Moyen-Orient, où il a réussi à arrêter l'avancée des Israëliens au Liban — mais où ensuite, il ne les a pas convaincus de regagner leurs frontières. Le Liban est la preuve évidente de l'incapacité américaine à s'imposer comme super-puissance planétaire afin de réglementer la situation. Ils affirment ne pas vouloir être « le gendarme du monde », mais c'est justement ce que les Etats-Unis devraient être s'ils veulent gagner la troisième guerre mondiale.

Enfin, quand les Soviétiques ont abattu l'avion sud-coréen qui avait 269 passagers à bord, les Américains se sont de nouveau avérés d'une inqualifiable faiblesse. En comparaison avec la propagande suscitée par ce crime soviétique et après les propositions concernant les sanctions à appliquer — propositions qui ont abouti à la rupture des négociations de Genève, ainsi qu'à l'arrêt des livraisons de céréales, les sanctions proprement dites ont été ridicules. Le tout s'est soldé par la suspension à court terme des vols soviétiques à destination des Etats-Unis ! Ce qui n'équivaut à rien, étant donné que ces vols étaient déjà suspendus à cause de la Pologne. Et comble du ridicule, on a annoncé qu'on a interdit à Los Angelès le déchargement d'un bateau soviétique qui apportait de la vodka ! Cela nous rappelle une sanction similaire appliquée, il y a deux ans, par le Marché Commun pour l'immixion soviétique dans les problèmes internes de la Pologne : on a refusé, toujours à court délai, l'importation d'Union soviétique de vodka et de caviar !!! D'oùil ressort clairement la prépondérance de la vodka dans la politique mondiale ! (Se rappeler Yalta). Les Occidentaux ont été terriblement affligés parce qu'on venait de tuer 269 personnes, mais ils ont aisément oublié que les Soviétiques avaient commis des dizaines de millions d'assassinats, assassinats contre lesquels personne n'a protesté. En réalité, les Soviétiques ont agi de cette manière afin de prendre le pouls des Américains et ils les ont aguichés au maximum, en affirmant qu'ils se comporteront identiquement à chaque fois qu'un avion étranger survolera leur espace aérien. Et ils ont acquis la conviction que les Américains sont incapables d'une réaction et, par conséquent, à Genève, ils ont répondu de nouveau : « Niet ! » Un ami, récemment de retour des Etats-Unis m'a confessé que « tous les Américains — jusqu'au dernier — sont convaincus de la duplicité des Soviétiques ». Je me demande combien de temps faudra-t-il pour convaincre aussi les « premiers » Américains ? Et, tout de même, les Soviétiques peuvent être vaincus à condition que « les cent mille membres de l'élite américaine » veuillent envisager une victoire totale. En vue de cette victoire, les Etats-Unis devraient prendre les décisions qui suivent :

Une déclaration officielle par laquelle ils ne reconnaissent plus les traités de Yalta et d'Helsinki. A cela, on pourrait objecter qu'à Helsinki on a quand même réalisé un certain progrès relatif aux « droits de l'homme ». La réponse est : tant qu'il y aura des nations soumises, il ne sera pas question « des droits de l'homme ». L'inclusion de cette clause dans les négociations d'Helsinki n'a servi qu'à dissimuler la lâcheté des Occidentaux qui ont signé un nouveau Yalta. Ils y ont obtenu des communistes la transaction d'un commerce d'esclaves.

Cesser tout commerce avec l'Union soviétique.

Arrêter totalement l'exportation vers l'U.R.S.S. de technicité et de céréales.

Armer, le plus vite possible, l'Amérique et ses alliés ; pour cela, un équivalent du « plan Marshall », en exclusivité pour l'armée, serait nécessaire. On devra mettre l'accent sur le Japon, la Corée du sud et Taïwan — en Asie — et sur l'Allemagne fédérale et la Turquie — en Europe. Les armes à neutrons sont indispensables à l'Allemagne si on envisage d'arrêter une « promenade de santé » de la fameuse armée soviétique.

Faciliter par des émissions radio-diffusées l'envoi de messages occidentaux de l'autre côté des barrières totalitaires. Que le poste de radio « Europe libre » se fasse un devoir d'épurer son personnel, en écartant toute la racaille d'anciens profiteurs de l'actuel régime communiste de Roumanie, de charlatans et d'escrocs camouflés en « dissidents » et réformateurs du communisme, casés dans des emplois douillets afin d'avoir un train de vie très confortable et remplacer ce personnel par des hommes sûrs qui puissent inspirer confiance aux auditeurs roumains.

Il faut exploiter les points vulnérables de l'empire soviétique en incitant les sentiments anti-russes et anticomunistes des ethnies non-russes de l'Union soviétique, ainsi que dans les pays de l'Europe orientale.

Pour la défense des intérêts occidentaux, il faudrait une forte présence militaire ou même une intervention armée aux points stratégiques, là où une situation précaire pourrait être exploitée par les Soviétiques. On ne peut s'engager à prêter aide sans avoir cette force militaire.

Mais pour manifester leur décision, les Etats-Unis doivent agir d'abord en vue d'une chute du régime communiste au Nicaragua, à Cuba et en Angola.

Le Golfe Persique — point vital pour les Etats-Unis doit être bondé de forces terrestres, navales et aériennes, capables d'annihiler n'importe quelle agression soviétique.

Tout cela est possible parce que l'Union soviétique a aussi ses points vulnérables : situation économique catastrophique, graves mécontentements au sein des Etats qui constituent l'Union soviétique. Il faut mentionner les Etats musulmans, l'Ukraine, l'Estonie, la Lithuanie, la Lettonie, la Biélorussie, le Caucase, sans parler des pays satellites, la Pologne, la Roumanie, la Hongrie, la Tchécoslovaquie, la Bulgarie et même la République Démocratique Allemande.

Pour défendre ses propres frontières, l'U.R.S.S. doit faire face à trois fronts de quelque dizaines de milliers de kilomètres, à savoir : le front européen, le front sino-japonais et le front méridional de la Turquie à l'Afghanistan.

La brèche faite sur le front méridional, « le centre des aspirations », comme le qualifiait Molotov, pourrait leur être fatal en cas d'une guerre généralisée.

Quant au front de l'est, en 1976, Hua Guofeng déclarait à M. Nixon : « Laissez les Russes venir. Ils vont parcourir une longue route sans retour ».

Il ne faut pas oublier que les Soviétiques ont subi aussi des défaites durant ces quarante années. En 1972, on a renvoyé les conseillers soviétiques d'Egypte et en 1977 de Somalie. On a renversé des gouvernements pro-soviétiques en 1966 au Ghana, en 1973 au Chili et en 1975 au Pérou. On a réprimé des insurrections communistes — ou soutenues par les communistes — en 1949 en Grèce, en 1953 aux Philippines, en 1960 en Malaysia, en 1962 au Congo, en 1975 en Oman. On a déjoué avec succès des tentatives de coup d'état communistes dans la République Dominicaine et en Indonésie en 1965 ; au Soudan, en 1971.

En novembre 1983, le président Reagan décide la libération de la Grenade, en passant à une action foudroyante qui a abouti à la destruction d'un nouveau foyer communiste alimenté par Cuba et l'Union soviétique. Le fait a été une surprise pour le monde entier, critiqué avec véhémence par une partie des alliés des Américains, par les autres avec prudence.

Aux Etats-Unis, les membres du Congrès, la presse et la télévision ont critiqué l'initiative du président, mais ont été réduits au silence par un sondage d'opinions qui a revélé une adhésion du peuple américain de 8 pour 1. Cela a été le moment culminant de la popularité de Ronald Reagan, moment qui a effacé toutes les humiliations souffertes par les Américains pendant quarante ans. La République cubaine est entrée en déroute et l'Union soviétique a été obligée à de sérieuses réflexions concernant la situation nouvellement créée. Ce fut un avertissement adressé aux infiltrations communistes en Amérique centrale, mais aussi un avertissement au monde entier.

Pour nous, hommes des pays de l'est, soumis, l'épisode « Grenade » a été une étincelle d'espoir. La forte personnalité de M. Reagan a vaincu pour une fois, l'indécision et l'ambiguïté des « cent mille » qui dirigent le peuple américain. Nous souhaitons et nous avons le ferme espoir que le président Reagan ne s'arrêtera pas à mi-chemin, quoique les hésitations manifestées au Liban, laissent l'impression d'une réédition des anciennes erreurs. Il ne faut guère considérer comme un acte de force ou comme une tentative d'intimidation de la part des Soviétiques, le fait qu'ils ont rompu les négociations de Genève ; car cela ne démontre, en réalité, que leur incapacité de répondre aux Occidentaux à l'occasion de l'installation par l'O.T.A.N. des fusées Pershing et Cruise, montées en Angleterre, en Allemagne fédérale et en Italie. C'est le moment ou jamais pour les Américains de renoncer à la politique défensive et de passer à une offensive vigoureuse. Malheureusement, l'Occident — qui n'a qu'un idéal, celui de maintenir la paix et le statu quo actuel, s'avère très soucieux de la rupture, par les Soviétiques, des négociations de Genève. L'Occident ne veut ouvrir à aucun prix les yeux pour voir que la paix actuelle n'est qu'une illusion et que les illusions sont destinées à être perdues.

Il n'y aura pas de paix au monde tant que le berceau du germanisme, Könisberg, s'appellera Kaliningrad, l'Allemagne sera divisée en deux et l'armée soviétique à Berlin.

La paix ne peut exister tant que 120 millions d'Européens vivent en esclavage et que l'Armée Rouge occupe Varsovie, Budapest et Prague.

La paix n'est pas possible avec les troupes soviétiques aux flancs du Japon et l'annexion par elles des îles Kouriles.

Il n'y aura pas de paix tant qu'existera le communisme. La paix d'aujourd'hui n'est que l'intervalle entre deux guerres.

Le Monde Libre doit comprendre que la lutte pour la victoire totale est l'unique solution, sans quoi il n'aura qu'à choisir entre le suicide ou la capitulation.

Ion Pantazi

JEAN MABIRE

DIE SS-PANZER-DIVISION „WIKING"

Germanische Freiwillige im Kampf für Europa 1940 bis 1945

Aus dem Französischen übersetzt von Dr. Erich Kopp.

432 Seiten, 120 Abbildungen und Skizzen, farbiger laminierter Schutzumschlag, Silberprägung auf Titel und Rücken, Leinen DM 42,—.

ISBN 3-87725-106/4.

Die Freiwilligen im Rahmen der Division „Wiking" waren von einer geistigen Idee erfüllt, die ihnen die innere Kraft, stetige Bereitschaft und Befähigung zu überragenden Leistungen gab. Durch ihre Waffentaten ist die 5. SS-Panzer-Division „Wiking" weltbekannt geworden.

Diese Aufzeichnungen des Autors stellen eindrucksvoll unter Beweis, daß es möglich war, aus Angehörigen verschiedenartiger Nationalität und Mentalität einen untereinander kameradschaftlich verbundenen, schlagkräftigen operativen Verband zu schaffen, der sich den Massen der Roten Armee ausdauernd und in allen Situationen überlegen zeigte.

Nach Beginn des Westfeldzuges im Mai 1940 begann man deutscherseits mit der Anwerbung von Germanischen Freiwilligen. Bald darauf meldeten sich Tausende von Dänen, Norwegern, Finnen, Schweden,

(Fortsetzung auf Seite 12)

Die Standarte

Warum die Sowjets auf der Benennung Moldau bestehen?

Gemäß offiziellen sowjetischen Angaben, hat die Sozialistische Sowjetische Republik Moldau, die nur 0,2% des Territoriums des roten Vielvölker-Imperiums ausmacht, aber allerdings 2% der Agrarprodukte erzeugt, 4 Milionen Einwohner, wovon 64,6% „Moldauer" sind. Der Rest der Bevölkerung dieser Republik besteht aus sechzig verschiedenen Nationalitäten. Näheres über diese sechzig Nationalitäten und seit wann sie dort angesiedelt wurden, wird nicht gesagt.

Die jetzige sowjetische Moldau besteht zum größten Teil aus dem rumänischen Bessarabien, das um seine nördlichen und südlichen Bezirke amputiert wurde, und aus einem 25 bis 30 Km breiten Streifen östlich vom Dnjestr, einer Art Hinterland für die Städte Ribnitza, Dubosari und Tiraspol. Die Bevölkerung dieses Streifens östlich des Dnjestr besteht fast ausschließlich aus „Moldauer", also aus Rumänen.

Bis 1812 verstand man unter dem Namen Bessarabien nur den südlichen Teil des Territoriums zwischen Pruth und Dnjestr.

Die Bessarabiendeutschen, die eher qualifiziert sind als die Meinungsmacher, die „Politologen" und die Entspanner, sich über diese Sache zu äussern, haben darüber schon 1968 Klarheit geschaffen in einem bemerkenswerten Artikel „Über die Herkunft des Namens Bessarabien", der als Leitartikel in ihrem Heimat-Kalender erschienen ist, mit 3 Karten aus den Jahren 1666, 1775 und 1810, Karten, „die für sich selbst sprechen", wie der Verfasser des erwähnten Artikels schreibt, den wir hier unten wiedergeben:

„Im folgenden soll einiges über die Herkunft des Namens ‚Bessarabien' gesagt werden. Diese scheint eindeutig zu sein, es ist aber nicht verwunderlich, daß darüber immer noch Unklarheiten oder falsche Ansichten bestehen.

So heißt es in dem vierbändigen Brockhaus 1926: ‚Bessarabien (nach den Bessen, die sich des Landes im 7. Jahrhundert n. Chr. bemächtigten) . . .' Eine der historischen Forschung in keiner Weise gerecht werdende Behauptung, die durch keinerlei Urkunden zu belegen ist. Schon einem Laien muß eine solche Behauptung äußerst suspekt erscheinen, da von den sogenannten Bessen so gut wie nichts übriggeblieben ist, sie in geschichtlichem Sinne auch höchst unwichtig gewesen sind, und da soll sich ein Gebiet über ein Jahrtausend ausgerechnet nach ihnen genannt haben, das Dutzende von anderen geschichtlich bedeutenden Völkerschaften beherbergt hat?

Auch ist es für den philologisch Unerfahrenen zumindest rätselhaft, wieso zu der Silbe Bes noch vier, sich in diesem Zusammenhang doch recht seltsam ausnehmenden Silben a-ra-bi-en getreten sind, zumal sie den Namen für ein geographisch und politisch recht ausgedehntes, weit entferntes Land (Arabien) darstellen.

Hier muß nicht Wissenschaftlichkeit, sondern politische Falschmünzerei im Spiel gewesen sein, als eine solche Theorie aufgestellt worden ist.

Im Brockhaus heißt es an derselben Stelle weiter ‚Bessarabien kam 1812 von der Türkei an Rußland . . .' Hier stecken gleich zwei historische Ungereimtheiten:

1. Es war nicht ‚Bessarabien' das 1812 an Rußland kam, sondern der östliche Teil der Moldau (zwischen Pruth und Dnjestr), dessen südlicher Teil von den Moldauern Bessarabien oder Bassarabia und von den Türken und Tataren ‚Budshak' genannt wurde.

2. Dieser Teil der Moldau kam nicht von der Türkei an Rußland, denn die Türkei übte über das Gebiet keine Hoheitsrechte im völkerrechtlichen Sinne aus. Die Moldau, zu der das Gebiet zwischen Pruth und Dnjestr gehörte, war lediglich türkisches Protektorat und die Abhängigkeit des Landes und des Fürsten von der Türkei waren vertraglich geregelt. Die Türkei konnte nicht etwas abtreten, was ihr nicht gehörte. Allerdings wurde im Vertrag zu Bukarest 1812 festgelegt, daß die Grenze der Interessensphären der beiden Mächte — Osmanisches Reich und Rußland — hinfort am Pruth und an der Donau und nicht mehr am Dnjestr verlaufe.

Auch in der Broschüre ‚Zur Geschichte der Deutschen in Bessarabien' von Immanuel Wagner heißt es: ‚Seinen Namen soll Bessarabien von dem Volksstamm der Bessen haben, die sich des südlichen Teils im 7. Jahrhundert bemächtigten; nach rumänischer Deutung jedoch von dem Fürstenhaus Bassarab.'

Auch hier wird die Frage offen gelassen. Sie ist es aber nicht.

Folgende Tatsachen sprechen für die ‚rumänische Deutung.'

1. Das ganze Gebiet zwischen Pruth, Donau, Schwarzen Meer und Dnjestr wurde erst nach 1812 ‚Bessarabien' genannt und zwar von Rußland. In den Jahrhunderten vorher war es politisch ein Teil der Moldau. Durch die Verleihung eines speziellen Namens für das eroberte Gebiet sollte der Besitznahme eine Art von geschichtlicher Rechtfertigung verliehen werden, das Gebiet gegenüber der übrigen Moldau abgegrenzt und die Idee suggeriert werden, als habe es schon immer ein historisches bessarabisches Land gegeben, getrennt von der Moldau.

2. Beginnend mit dem Ende des 13. Jahrhunderts, also mit Negru Vodă Bassarab, dehnten die Fürsten dieses Hauses die Grenzen der Walachei immer mehr aus, überschritten im Norden die Karpaten und vereinigten mit ihrem Fürstentum ein breites Stück Land, das sich im Süden der Moldau und dem heutigen Bessarabien erstreckte. Unter Ladislas Bassarab (14. Jahrhundert) verlief die Grenze nördlich der Karpaten, überschritt den Sereth und den Pruth in der Höhe von Bacău und Bârlad und erreichte im Südosten das Schwarze Meer, ungefähr in der Mitte zwischen der Donau- und der Dnjestrmündung.

3. Im selben 14. Jahrhundert gründete Bogdan in der Moldau die Woiwodschaft Bogdanie. Einer seiner Nachfolger, Stephan der Große (1457 bis 1504) dehnte die südlichen Grenzen der Moldau aus und nahm der Walachei, das heißt der Dynastie Bassarab, das Gebiet zwischen Sereth, Pruth, Donau und Schwarzem Meer wieder ab.

4. Der zeitweilige Besitz (etwa hundertfünfzig Jahre) des südlichen Teils der Moldau durch die walachische Dynastie der Bassarab hatte zur Folge, daß das Gebiet, welches sich zwischen unterem Verlauf von Pruth und Dnjestr an die Donau und das Schwarze Meer anlehnt, bis zum Ende des 18. Jahrhunderts Bassarabia (Bessarabien) genannt wurde (neben der türkischen Bezeichnung Budshak), in rumänischen Urkunden häufig ‚Tara lui Bassarab' (Land des Bassarab). Auf den mittleren und nördlichen Teil des ‚heutigen' Bessarabiens war diese Bezeichnung bis 1812 nie angewandt worden. Auch genuesische Urkunden bezeugen dies. Genuesen saßen jahrhundertelang (seit dem 12. Jahrhundert in Bender) am Rande dieses Gebietes, vor allem in ‚Maurokaston', dem ‚Tyras' der Griechen, dem ‚Cetatea Albă' der Moldauer, dem ‚Akkerman' der Türken (nichts weiter als eine Übersetzung von Cetatea Albă — weiße Festung oder Stadt) und dem jetzigen Bjelgorod (auch nur eine Übersetzung) und in Licostomo, dem heutigen Chilia, wo im 14. Jahrhundert ein genuesischer Konsul residierte.

1421 hat ein französischer Ritter Guillebert de Lannoy Bessarabien und die Moldau besucht und er schreibt, daß in der Stadt Moncastro (Cetatea Albă) Genuesen, Walachen und Armenier wohnen.

5. Die Türken gaben diesem Teil der Moldau, den die Moldauer ‚Tara lui Bassarab' oder ‚Bassarabia' nannten, die Bezeichnung ‚Budshak', das heißt ‚Winkel', die sie möglicherweise von den Tataren übernommen hatten. Tataren hatten sich nach dem großen Ansturm auf Europa im 13. Jahrhundert auf der Krim und am Nordufer des Schwarzen Meeres niedergelassen, und Jahrhunderte hindurch hatte die Moldau unter ihren Einfällen zu leiden, daher die vielen Festungen am Dnjestr wie Hotin, Soroka, Orhei, Tighina (Bender), Cetatea Albă (Akkerman), die die Fürsten der Moldau errichtet oder weiter ausgebaut hatten, um ihr Land gegen die Tataren zu schützen. Sie verliehen auch Würdenträgern und verdienten Kriegsmännern Ländereien in dem Gebiet zwischen Dnjestr und Pruth. Sie sollten die Grenzen gegen die Tataren verteidigen. Trotzdem erscheint bis zum 18. Jahrhundert auf dem Gebiet Bessarabiens (Budshaks) in den Karten oft die Bezeichnung ‚Deserta' oder ‚Loca deserta' (Wüste). Nachdem die Moldau unter türkische Oberhoheit geraten war (1513), legten die Türken in einige Städte Garnisonen: Akkerman (Minarett in der Festung), Bender, türkisch ‚das Tor', und später auch in Hotin (1713). Auf dem Lande waren sie nicht vertreten. 1564 riefen sie in den Budshak (Bessarabien) Tataren, mit denen sie sich sprachlich verständigen konnten, die ihre Glaubensbrüder waren und die der Garnison Akkerman ein zuverlässiges Hinterland (eine ‚Raïa') sichern sollten, das für ihren Unterhalt aufkam. Die Tataren waren Verbündete der Türken auch in ihrem Kampf gegen das Zarenreich jenseits des Dnjestr. Hier im Budshak sicherten sie den Zutritt der Türkei zur Moldau und sie unternahmen auch häufige Streifzüge nach Norden, bei denen sie in den moldauischen Dörfern raubten, brandschatzten und mordeten.

Die Tataren verließen den Budshak in den Jahren des Russisch-Türkischen Krieges (1806) bis 1812), so daß der Budshak (Bessarabien) wieder eine völlige ‚Loca deserta' war (zum größten Teil war er es auch schon vorher gewesen; die Türken hatten nach der Eroberung den größten Teil der spärlichen moldauischen Bevölkerung dieser Steppenzone verschleppt), als unsere Vorfahren 1814 von Alexander I. nach Bessarabien gerufen wurden.

Der Budshak unterscheidet sich auch geographisch von dem mittleren und nördlichen Teil Bessarabiens. Er ist Steppengebiet und waldlos, der mittlere und nördliche Teil dagegen bewaldetes Hügelland (moldauisch ‚Codru').

6. In den bedeutenden Verträgen, die der Sultan mit den Fürsten der Moldau abschloß (1513 Selim I. und Bogdan III., und 1529 Soleiman der Prächtige und Petru Raresch) wurden jeweils die Grenzen der Moldau garantiert. Im Osten verliefen sie am Dnjestr. In den Verträgen ist nie von einem gesonderten Gebiet ‚Bessarabien' die Rede.

Ausgenommen von der Souveränität des moldauischen Fürsten, der unter der Oberhoheit des Sultans stand, sind nur die ‚Raïas', das Hinterland der Garnisonen, wozu auch der Budfhak gehörte.

Auch in dem Vertrag von Jaroslawl (13. April 1711) zwischen Peter d. Gr. und Dimitrie Cantemir, werden im Artikel 1 der Moldau ihre alten Grenzen bis zum Dnjestr zugestanden. Ein gesondertes politisches Gebiet ‚Bessarabien' gab es auch in diesem Vertrag nicht. Peter d. Gr. erkennt die Moldau 1711 als souveränen Staat an und schließt mit ihm einen Vertrag. 1812 annektiert Alexander I. das Gebiet zwischen Pruth und Dnjestr, reißt es von der Moldau los und gibt ihm den Namen ‚Bessarabien', den bis dahin nur der südliche Teil davon getragen hatte. Die Annektion geschieht unter dem Vorwand, das Land sei von den Türken an Rußland abgetreten worden, daher werden die Türken vom Zarismus als die legitimen Besitzer des Landes (der Moldau) angesehen. 1711 war Peter d. Gr. genau entgegengesetzer Meinung.

7. All das unter den Punkten 1. bis 6. Aufgeführte ist urkundlich zu belegen. Um dem Leser die Möglichkeit zu geben, die Ausführungen selbst überprüfen zu können, werden drei fotokopierte Karten beigegeben, die für sich selbst sprechen. Es sind alle vor dem Vetrag von Bukarest (1812) entstanden und die älteste stammt aus dem Jahre 1666 (Typus generalis Ukraniae — darauf sind Walachei und Moldau vertauscht!).

Heute ist die Bezeichnung ‚Bessarabien' nur noch ein historischer Begriff, denn der mittlere und nördiche Teil des Landes zwischen Pruth und Dnjestr bildet die Sozialistische moldauische Sowjetrepublik, während der südliche Teil (der Budshak) zur Ukraine göhert."

Auch die Sowjets haben ein grosses Interesse daran, daß der Begriff „Bessarabien" langsam verschwindet und versuchen, durch Schriften, die sie in den westlichen Ländern verbreiten, nur noch die Benennung „Moldau" durchzusetzen, aus dem einfachen Grund, weil sie den noch in Rumänien verbliebenen Teil der Moldau an die sowjetische Moldau anschließen wollen.

Zur Zeit starten sie, mit einer riesigen Auflage von Prospekten und Propagandaschriften, eine grosse Werbeaktion, um westliche Touristen, hauptsächlich Jugendliche, zu einem Besuch in die Sozialistische Sowjetische Republik Moldau zu verlocken. Der Titel eines dieser Prospekte lautet: „Vizitez la Moldavie", „Besucht die Moldau", um deutlich zu zeigen, daß es nur eine Moldau gibt, nämlich jene, die jetzt sowjetisch ist.

Die Werbe- und Propagandaaktion wird auch von der U.N.E.S.C.O. unterstützt, dieser Organisation, die sich angeblich um die Kultur der Völker kümmert, in Wirklich-

(Fortsetzung auf Seite 12)

Original Text: Typus generalis Ukraniae, Palatinatum Podoliae, Kloviensis et Bracalavensis, terras nova delineatione exhibens.
Anmerkung: Hier sind Walachei und Moldau vertauscht, aber die angebliche Walachei dehnt sich bis an den Dnjestr. (1666)

Warum die Sowjets auf der Benennung Moldau bestehen?

(Fortsetzung von Seite 11)

keit aber bestrebt ist, den Kommunismus in der ganzen Welt zu fördern. Es ist nicht lange her, seit Frankreich 12 sowjetische Spione ausgewiesen hat. **Alle zwölf waren Funktionäre von U.N.E.S.C.O.**

Wenn die sowjetische Moldau überwiegend von Moldauern bewohnt ist, muß auch gesagt werden, wer diese Moldauer sind.

In allen sowjetischen Prospekten und Propagandaschriften, ist der gleiche Text zu lesen: „Einst grenzte das Territorium der jetzigen sowjetischen Moldau an eine Gegend, die von thrakischen Stämmen bevölkert war. Im 1. und zu Anfang des 2. Jahrhunderts der christlichen Ära, während der römischen Besetzung, **wurde die Bevölkerung romanisiert.** Gegen Ende des 5. und am Anfang des 6. Jahrhunderts, während der großen Völkerwanderung, siedelten sich hier Slawen an. Aus der gegenseitigen Assimilation der romanisierten Bevölkerung mit den Slawen ist die ostromanische Nation der **Volochen** (d. h. Walachen) entstanden und die Volochen sind Urahnen der Moldauer". Und wer sind die Urahnen der Walachen, also der übrigen Rumänen?...

Gemäß dieser sowjetischen Tourismus-Prospekte, gibt es auch eine **eigene moldauische Literatur** und um das zu beweisen, werden namhafte „moldauische" Schriftsteller zitiert: Gheorghe Asaki, Costake Stamati, Alexandru Donici, Constantin Negruzzi, Ion Creangă... alles Schriftsteller, die der rumänischen Literatur angehören. Die Vorfahren von Ion Creangă sind sogar aus Nordsiebenbürgen gekommen, und zwar in die Moldau die westlich des Pruth liegt und noch rumänisch ist.

Näheres über die Kultur und die Entwicklung der sowjetischen Moldau werden die ausländischen Touristen beim Besuch des Museums der Republik erfahren, das in der Kathedrale von Kischinew untergebracht ist.

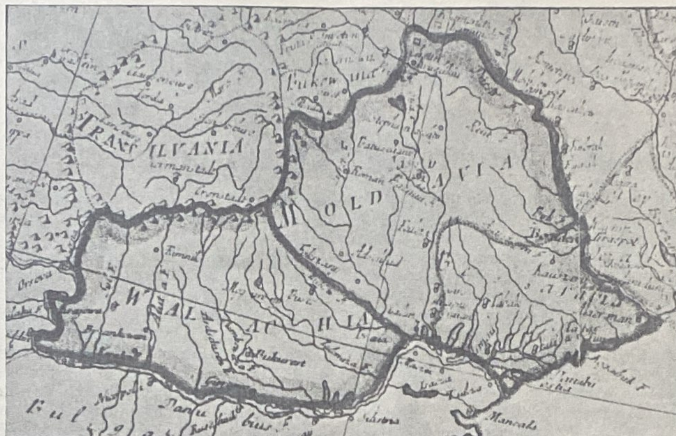
Einst besaß die Hauptstadt Kischinew 32 Kirchen. Jetzt wird nur noch in einer einzigen Gottesdienst gehalten. Das verstehen die Sowjets unter Religionsfreiheit, im Sinne des Abkommens von Helsinki, das von den "Staatsmännern" des freien Westens wohlwollend unterzeichnet wurde.

In Kischinew werden die Touristen auch ein folkloristisches Programm absolvieren, geboten vom Gesangverein „Doina" (rumänische Bezeichnung für Klagelied), vom einheimischen Orchester „Flueraș" (Flötchen) und von der Tanzgruppe „Joc" (d. h. auf Rumänisch: Tanz). Für Feinschmecker und Weinkenner, steht das Restaurant „Butoiașul" (Fäßchen) zur Verfügung. Alles wird in echtem Schriftrumänisch bezeichnet und angeboten, aber die sowjetische Propaganda behauptet, daß dies „Moldauisch" sei...

Ein anderer Prospekt bildet den Gipfel der Unverschämtheit, indem Tannenwälder und Flöße auf der Goldenen Bistritz als Landschaften der sowjetischen Moldau präsentiert werden. Eichen gibt es zwar in der Moldau östlich des Pruth, aber Tannen und Flöße nur in den Karpaten der westlichen Moldau, die noch zu Rumänien gehört.

Aus allen diesen Tatsachen, gehen die Absichten der expansionistischen Politik der Sowjetrussen eindeutig hervor. Vor mehr als zwei Jahrzehnten, sind die Sowjets mit dem Plan Walev gekommen, jetzt kommen sie mit Prospekten für die westliche Jugend... und mit sechzig, meist asiatischen Nationalitäten, weil diese eher geeignet sind, den Sowjetmenschen zu schaffen.

ive

Original Text: Imperium Russicum, cum adiacentibes duabus tabulis ex optima quae Ao. 1787 tribus foliis comparuit Mappa geographica, aliisque subsidiis delineatum a C. Mannert. Tabuis ima Norimberga 1810.
Anmerkung: Hier wird der Budschak, damals noch im Besitz der Tataren, größer dargestellt, hauptsächlich in westlicher Richtung.

Original Text: Charta von der Moldau und Walachei, nach den astronomischen Beobachtungen des Russisch Kayserlichen Majors Islenief und deren Charten und Beschreibung des H. Hauptm. Sulzer, in gl. den Charten des ehem. Russ. Kaysl. Gen. Lieutenant v. Bauer über die Moldau u. a. m. entworfen von F. J. Gössefeld, Nürnberg bey denen Hommaenischen Erben A. 1785.
Anmerkung: Hier fehlt der nordwestliche Teil des rumänischen Fürstentums Moldau, die Bukowina, die 1775, gemäß einer österreichisch-türkischen Konvention, unter österreichische Militärverwaltung kommt, um später von Österreich anektiert zu werden.

(Fortsetzung von Seite 10)

Holländern, Flamen und Schweizern. Dazu kamen neben Reichsdeutschen noch Volksdeutsche aus Rumänien und Ungarn. Aus diesen ersten Freiwilligen in einer Gesamtzahl von etwa zwanzigtausend Mann wurde zusammen mit anderen Einheiten der Waffen-SS die Grenadier-Division "Wiking" gebildet, mit deren Führung Ende 1940 SS-Brigadeführer Felix Steiner, ein Frontkämpfer des Ersten Weltkrieges, betraut wurde. Beim Einmarsch in die Sowjetunion stand die Division an der Spitze der deutschen Truppen im Südabschnitt der Front. Die Germanischen Freiwilligen drangen bis zum Kaukasus und in die Nähe des Kaspischen Meeres vor. Auf das Drama von Stalingrad und die verlustreichen Rückzugskämpfe im Winter 1942/43 folgten im Frühjahr 1943 die großen Abwehrschlachten in der Ukraine, am Donez und am Dnjepr.

Im April 1943 verläßt SS-Gruppenführer Steiner die SS-Panzer-Grenadier-Division „Wiking" und wird Kommandierender General des III. (germanischen) Panzerkorps. Unter seinem Nachfolger, SS-Brigadeführer Herbert-Otto Gille, wird die Division umgruppiert. Nach Abzug des finnischen Bataillons werden das estnische Bataillon „Narwa" und die belgische Sturmbrigade "Wallonie" eingegliedert. Auch die Panzerabteilung bekommt Verstärkung und wird zum Panzerregiment erweitert. Die Division erhält die Bezeichnung 5. SS-Panzer-Division „Wiking". Zusammen mit anderen Einheiten der Wehrmacht erlebt sie in den schweren Schlachten von Charkow, Tscherkassy und Korssun die Tragik des unaufhaltsamen Rückzuges. Nach schweren Verlusten verlassen die Überlebenden der Panzer-Division „Wiking" die Ukraine, leisten nach Auffrischung noch monatelang vor Warschau Widerstand, bevor die Division im Januar 1945 in den Raum Budapest verlegt wird, wo sie mangels Unterstützung vergeblich den Einschließungsring der Sowjets um die ungarische Hauptstadt aufzubrechen versucht. Das Ende ist der lange Marsch durch Österreich und Bayern in die Gefangenschaft. Vom ersten Tag ihres Einsatzes an haben die „Wikinger" nie die Ostfront verlassen. In diesem gewaltigen und unbarmherzigen Ringen gehörten sie zu den härtesten und tapfersten Soldaten der modernen Kriegsgeschichte.

Dieses Werk ist nicht nur ein wesentlicher militärischer und politischer Beitrag zur Geschichte des Zweiten Weltkrieges, sondern in seinen Betrachtungen zur Freiwilligenbewegung der damaligen Epoche ein Buch, dem es gelungen ist, wertvolle Erkenntnisse aus der Vergangenheit mit der ungelösten Problematik der Nachkriegszeit bis in die Gegenwart zu verbinden.

Der Autor:

Jean Mabire ist Normanne des Jahrgangs 1927 und war aktiver Offizier, bis er sich als Journalist und Schriftsteller niederließ. In zahlreichen Büchern hat er teils geschichtliche Vorgänge teils weltanschauliche Themen behandelt. Einen hervorragenden Platz nehmen seine Werke über die Waffen-SS ein, die in Frankreich beachtliche Auflagenziffern aufweisen. So schrieb er über die Division Hitlerjugend, die Panzer der schwarzen Garde, eine Trilogie über die französische Waffen-SS, über die Division „Nordland" und die Division „Wiking". In Deutschland sind erschienen: „Der blutige Sommer von Peking", eine Abhandlung über den Boxeraufstand 1900 (Verlag Paul Neff, Berlin) und „Berlin im Todeskampf 1945", die Geschichte der französchen Waffen-SS „Charlemagne" (Verlag K. W. Schütz, Preußisch Oldendorf).

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, B. Helmstr. 16. — Druck: Dr. Peter Belej, München 40, Heßstr. 74/76